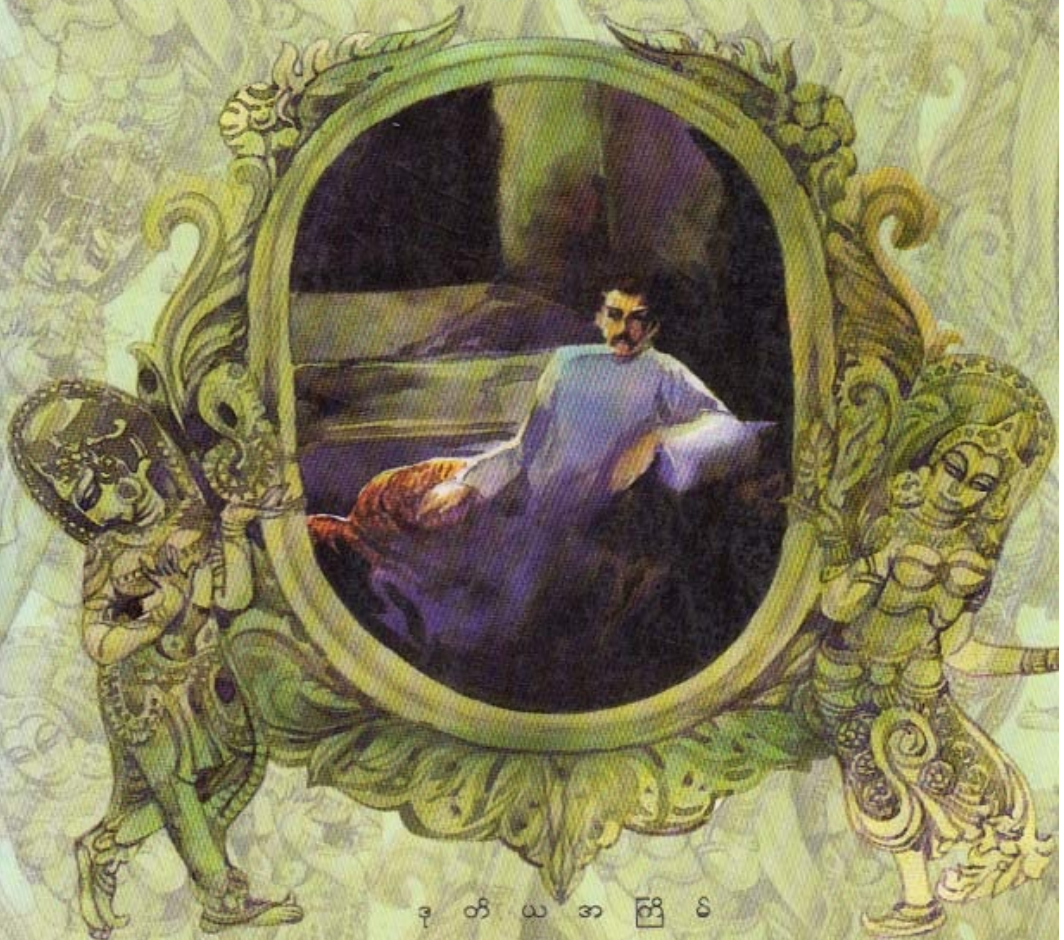

ချစ်ဦးညို ဝိဝိတာဝိ

ဝိဇ္ဇိတာဝိ

သက္ကရာဇ်တရာလေးဆယ်ရှစ်ခု၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ခုနစ်ရက်။

ကုသိန္ဒာရုံနှင့် ပါဝါပြည်အကြားခုလတ်တစ်နေရာတောလမ်းခရီးမှ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်သို့ အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီး ဝင်ရောက်တော်မူလာသည်။ တပည့်ရဟန်း ငါးရာတို့လည်းသစ်ပင်ကြီး၏ ကျယ်ပြန့်လှသော အရိပ်ဝန်းအောက်တွင် အစုအဖွဲ့လိုက် နေရာယူ လိုက်ကြလေသည်။

အကျင့်သီလပြည့်ခြင်းအရာ၍ စံပြုပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် စံပြထားတော် မူသောမထေရ်မြတ်ကြီးသည် အေးမြသောသစ်ရိပ်ကိုခံယူရင်း မြတ်စွာဘုရား၏ ဓမ္မအာဝါသဂုဏ် ကိုဆင်ခြင်တော်မူသည်။

“ဇွေလတို့၏ အဦးအစတန်းခူးလတွင် ကောင်းစွာပင့်သည့် ခက်လက်ဝေဖြာ စုံညီစွာ သောတောအုပ်ကြီးသည် အသရေသိန်အပေါင်းတို့ဖြင့် တင့်တယ်ဘိသကဲ့သို့ အနက်သဒ္ဓါ ဝေဆာစုံပေါ် ထိုတောအုပ်ကြီးပမာ ဖြစ်ပေသောနိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားတော်မြတ် ပိဋကတ် ကိုနိဗ္ဗာနစာရ၏ အမြတ်ဆုံးအကျိုးစီးပွားအလို့ငှာရှင်တော်ဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့ပြီးဘုရားရှင်၏ ရတနာသိကြောင်းဖြစ်သောဤဂုဏ်တော်ကားထူးမြတ်လှပါပေစွ။ ဤစကားသည် အမှန်သစ္စာဖြစ် ၏ ။ ဤသစ္စာစကားကြောင့် သတ္တဝါတွေ ချမ်းသာကြပါစေ”

ကုသိန္ဒာရုံပြည်သို့ ရောက်ရန် ခရီးအတန် လှမ်းကွာသေးသည်။ တပည့်ရဟန်းငါးရာတို့ အနက် ရာဂမကင်းသောရဟန်းများလည်းပါရှိနေသည်။ ခရီးပန်းခြင်း၏ ဒဏ်ကိုရင့်ကျက်ပြီးသော ရဟန်းများက သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိကြသော်လည်း နုနယ်သေးသော ရဟန်းများမှာမူ မသိမသာ ညည်းတွား စပြုလာကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤတောလမ်းခရီး၏

ဤတောအုပ်တစ်နေရာ ဤသစ်ပင်ကြီးတွင် ခေတ္တခိုနားရန်
မထေရ်မြတ်ကြီးဆုံးဖြတ်တော်မူခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကုဿိန္ဒာရုံပြည်ဘက်မှ ပါဝါပြည်ဘက်သို့လာနေသော
တက္ကတွန်း တစ်ယောက်ကို မထေရ်မြတ်ကြီးမြင်လိုက်သည်။ တက္ကတွန်းက
အဝတ်မဝတ်သော အာဇီဝက တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လုံးတီးနီးပါးရှိသော
ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေသည်။ မုတ်ဆိတ်
ကျင်စွယ်တို့လည်းရှည်လျားရှုပ်ထွေးလှသည်။

တက္ကတွန်းသည် မထေရ်မြတ်ကြီးရှိနေသောသစ်ပင်ကြီးဆီသို့
ရောက်လာ၏။ သူ့လက်ထဲ တွင် မန္တရဝ အမည်ရှိနတ်ပန်းကိုထီးသဖွယ် ကိုင်ဆောင်
ဆောင်းမိုးလာသည်။

တက္ကတွန်းသည် တစ်ယောက်က မန္တရဝ
နတ်ပန်းကိုထီးသဖွယ်ဆောင်းမိုး၍ ကုဿိန္ဒာရုံ ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းသည်
သာမန်ထက် ထူးခြားသောအခြေအနေဖြစ်နေလေသည်။

နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသောအရှင်မဟာကသာပမထေရ်မြတ်ကြီးကတက္ကတွန်း၊
နုတ်ဆက်တော်မူသည်။

“ငါ့ရှင်... သင် ကုဿန္ဒာရုံဘက်ကလာခဲ့သလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်ုပ် ကုဿိန္ဒာရုံဘက်ကလာခဲ့သလား။”

“ငါ့ရှင်... ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားကိုသင်သိပါသလား။”

တက္ကတွန်းကမျက်ခုံးများပင့်လိုက်ပြီး ထီးသဖွယ်ဆောင်လာသော
မန္တရဝနတ်ပန်းကိုလှည့် လိုက်သည်။

“သင်တို့ ဆရာကို ကျွန်ုပ် သိပါတယ်၊ သိသမှ
သင်တို့ဆရာရဟန်းဂေါတမဝရိနိဗ္ဗာန်ပြု သွားပြီး ဒီကနေ့ဆိုခုနစ်ရက်ရှိသွားပြီ၊

ကုသိန္ဒာရုံ ကမလ္လာမင်းတွေရဲ့ အင်ကြင်းတောထဲမှာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားပြီး ၊ ဟောဒီ မန္တရဝပန်းဟာ အဲဒီ ကနေ ကျွန်ုပ် ယူလာခဲ့တာပဲ”

သစ်ပင်ကြီး၏ အုပ်ဆိုင်အေးမြအရိပ်ဝန်းကြီး
ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားသကဲ့သို့ပင် တက္ကတွန်း၏ စကားကို
ကြားလိုက်ရသောရဟန်းအချို့သည် မြေပြင်သို့ လူးလှိမ့်ငိုကြွေးကုန်ကြ ပေပြီ။

“မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားပြီတဲ့ ငါ့အရှင်တို့”

မသဲမကွဲညဉ်းတွားရေရွက်သံများ၊ မြည်တမ်းသံများဖြင့် တောအုပ်၏
တိတ်ဆိတ် အေးချမ်း မှုသည် ပျက်စီးသွားလေသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးသောအဘဘုရား နိဗ္ဗာန်စံဝင်သွားပြီး... တဲ့”

“လောကသုံးပါရဲ့ အရှင်သခင်ကြီးဆောက်တည်ရာမဲ့ ငိုကြွေးနေသော
ရဟန်းတပည့်တော် များကိုလည်းကောင်း၊ ဓမ္မသံဝေဂဖြင့်စိတ်ကိုဖြေနေကြသော
ရဟန်းတပည့်များကို လည်းကောင်း ကြည်ရှု ဆင်ခြင်တော်မူသည်။”

တက္ကတွန်းကား မန္တရဝပန်းကို ထီးဆောင်းလျက် ပါဝါပြည်ဘက်သို့
ဆက်လက်ထွက်ခွာ သွားပေပြီ။ သူသည်လည်း
အာဇီဝကတက္ကတွန်းတစ်ယောက်ဖြစ်စေကာမူ ဘုရားရှင်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာ
အရပ်မှာရသောပန်းကို အမြတ်တနိုးအထိမ်းအမှတ်အဖြစ်
သိမ်းဆည်းသယံဆောင်သွားဟန်တူ ပေသည်။

“ဪ... သင်္ခါရတရားတို့သည် အမြဲမရှိကုန်၊ ဤသင်္ခါရ
တရားမှာမြဲခြင်းသဘော ကိုဘယ်မှာရနိုင်မည်နည်း” မထေရ်မြတ်ကြီးဆင်ခြင်
နှလုံးသွင်းတော်မူသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူးလှိမ့်ငိုကြွေးနေကြသော ရဟန်းများဆီမှ
ထူးခြားသောအသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ငါ့ရှင်တို့... မငိုကြစမ်းပါနဲ့၊ တိတ်ကြစမ်းပါ၊ ငါပြောတာနားထောင်လိုက်ပါ”

ပူဆွေးကြေကွဲနေကြသောရဟန်းတို့အကြားတွင် ဤအသံသည် အခြားသူများနှင့် ပီတိ ဆန့်ကျင်စွာပင် အားတက်သရော၊ ဖြစ်နေသည်။ ဤအသံ၌ သောကပရိဒေဝအဋ္ဌေ အလျင်းမရှိ။ သို့သော် တည်ငြိမ်နက်ရှိုင်းစွာတရားဓမ္မ၌ ဆင်ခြင်သက်ဝင်ထားသည့် အသံမျိုးလည်းမဟုတ်။

“ငါ့ရှင်တို့... ငါ့ရှင်တို့၊ ဒီမှာနားထောင်ကြစမ်းပါဦး”

ရဟန်းတို့သည် မျက်ရည်အလူးလူးအလိမ်းလိမ်းဖြင့်ပင် ထိုအသံလာရာဆီသို့ တအံ့တသြ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

တောထွက်ရဟန်းကြီးသုဘဒ္ဒ...

ပြေလျော့ခြင်းမရှိသော သင်္ကန်းကိုတမင်ပင် ဖြည့်ခွာလျက် ဟန်ပါပါဖြန့်ရမ်းကာထပ်မံ၍ စုစည်းဝတ်ရုံလိုက်သော ရဟန်းကြီးသုဘဒ္ဒသည် ဝင့်ကြွားအသွင်ဖြင့် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမလေ... မငိုကြစမ်းပါနဲ့၊ ငါ့ရှင်တို့ရဲ့

ရဟန်းကြီးဂေါတမပရိနိဗ္ဗာန်ပြု သွားပြီဆိုတာ

ကိုငါပြောသလိုအဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူလိုက်ကြစမ်းပါ။ ဒီမှာ... အခုဆိုရင်

ငါတို့ဟာ ရဟန်းကြီးဂေါ

တမလက်အောက်ကနေကောင်းစွာလွတ်မြောက်ကြပြီမဟုတ်လား၊ ငါတို့မှာ

ဗုဒ္ဓဟာငါတို့ကို ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်ကောင်းစွာ လွတ်မြောက်ကြပြီမဟုတ်လား၊ ဗုဒ္ဓရဲ့

အဆုံးအမတွေ အောက်မှာ နေရာ တကာအချုပ်အချယ် မိခဲ့ကြတာမဟုတ်လား၊

အခုငါတို့ပြုချင်တာပြုလို့ရပြီ၊ ပြလိုရာပြကြတော့မယ်၊

မပြုလိုရာကိုမပြုဘဲနေကြမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဆူးကြိမ် ကြာပွတ်တစ်ချောင်းကို ဝှေ့ရမ်းရိုက်ခတ်လိုက်သည်နှယ်

ရဟန်းများသည် ငိုရှိုက် ရန်ကိုပင် မေ့လျော့သွားကြကာ အံ့သြသောမျက်နှာများဖြင့် တောထွက်ရဟန်းကြီးသုဘဒ္ဒကို ဝိုင်း အံ့ကြည့်နေမိကြ၏။

သုဘဒ္ဒကမူလက်အစုံကိုအထက်သို့ မြှောက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မယ့်သူမရှိတော့ဘူး၊ ကြိုက်သလိုနေလို့ရပြီ၊ လွတ်လပ်ပြီလေ... မဟုတ် ဘူးလား ငါ့ရှင်တို့”

သုဘဒ္ဒ

တစ်ခဲနေသောအားပေးဩဘာသံကိုမျှော်လင့်ထားသော်လည်းရဟန်းများကမူတိတ်ဆဲကြလေသည်။

သုဘဒ္ဒ၏ ဝမ်းသာအားရ ကြွေကြော်သံကိုမထေရ်မြတ်ကြီးလည်း ဆတ်ဆတ်ကြားတော် မူရပေပြီ။ မိမိထံ ဝိုင်းအံ့စုပြု ကြည့်နေကြသော တပည့်ရဟန်းများ၏ မျက်လုံးအကြည့်တို့ကို လည်းမထေရ်မြတ်ကြီးကောင်းစွာသိရှိတော်မူပြီ။

သုဘဒ္ဒ၊ တောထွက်ရဟန်ကြီး...

သားနှစ်ယောက် လူပျိုပေါက်အရွယ်ရောက်တော့မှ မယားသေ၍ သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း ရှင်သာမဏေပြုစေကာ သူကိုယ်တိုင်လည်း ရဟန်းဘဝ ဝင်ရောက်ခဲ့သူ၊ လူဝတ်ကြောင်ဘဝက ဆံသမုတ်ဆိတ်ရိတ်သင်သည့် ဆေတ္တာသည် အာတုမာတိုင်းသားတောထွက်ကြီး။

သုဘဒ္ဒကားဘုရားရှင်အပေါ်၌ တစ်ချိန်လုံးလုံး မပြေနိုင်သည့် အာဃာတကိုထားခဲ့သူပါ တကား။

အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီးသည် သုဘဒ္ဒ၏ မဝေးလှသော ကာလမှ ရုပ်သွင်ကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်မိလေသည်။

ထိုစဉ်ကရဟန်းကြီးသုဘဒ္ဒသည် မြတ်စွာဘုရားရှေ့မှောက်၌

နူးတစ်ဖက် မြေထောက် ဒူးတစ်ဖက်ထောင်လျက် ဗြဟ္မာမင်းကြီး၏ တင့်တယ်
စံပယ်ဟန်မျိုးကို အတုခိုးကာအကျအန ထိုင်နေခဲ့သည်။ သူ့သင်္ကန်းစမှာ
အိုးမည်းတွေပြာမှုန် ပြာစတွေဖြင့် မည်းညစ်ပေကျနေသည်။ ညဉ့်ဦးက
ဝတ်ဆင်ခဲ့သောကြောင့်လည်း အနွမ်းနွမ်းအကြေကြေ ဖြစ်နေသည်။

သုဘဒ္ဒသည် လက်ထဲမှကိုင်လာသည့်
ယောက်မနှင့်ဇွန်းတို့ကိုဘေးသို့ချကာ မြတ်စွာဘုရား အားလက်အုပ်ချီ၍ ဆိုခဲ့သည်။

“တပည့်တော်ရဲ့ ဆွမ်းကိုခံယူတော်မူပါဘုရား”

သုဘဒ္ဒ၏ အသွင်အပြင်မှာမတင့်မတယ်ဖြစ်နေသည်။

မျက်နှာမှာလည်းအဆီတွေပြန်ကာ မျက်လုံးများကမူတောက်ပြောင်စူးရှလျက်။

မြတ်စွာဘုရားအတွက် ဟုသုဘဒ္ဒ ရည်စူးချက်လုပ် စီမံထားသော
ဆွမ်းအိုးကြီးများဆီမှ ထောပတ်နံ့များကလည်း ကြိုင်လျက် ဂျူးရဲပျံ့လွင့်လျက်...

“သုဘဒ္ဒ.. သင့်ရဲ့ဆွမ်းဘယ်သို့ဖြစ်ပေါ်လာသလဲ”

ဘုရားရှင် အမေးတော်ရှိလေပြီ။

သုဘဒ္ဒသည် အားပါးတရတင်လျှောက်တော့သည်..

“အရှင်ဘုရားနဲ့ နောက်ပါသံဃာတစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးဆယ်တို့
တပည့်တော်ရဲ့ အာတုမာ တိုင်းကိုဒေသစာရီလှည့်လည်တော်မူမယ်ဆိုတာ
ကြားသိရပြီးကတည်းကတပည့်တော်နဲ့ တပည့် တော်သားရှင်သာမဏေနှစ်ပါးတို့
မနေမနား ကြီးကြပ်စီမံအပ်တဲ့ သီးစုံထောပတ်ဆွမ်းပါ ဘုရား...
ဘယ်လိုစီမံထားသလဲဆိုတော့ က...”

လူဝတ်ကြောင်ဘဝက ဆေတ္တာသည်လက်ခဲ့သောသုဘဒ္ဒသည်
သားရှင်သာမဏေနှစ်ပါး တို့အားသင်ဓုန်းဓားစင် အပ်လိုက်ကာအိမ်ပေါက်စေ့
မှတ်ဆိတ်ဆံသအလုပ် လုပ်စေခဲ့၏ ။ ရရှိသော အသပြာဖြင့်

ဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာတို့အား ဆွမ်းကပ်မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း အားပါတရဟောပြော၍ အလှူခံ၏။

ထိုအခါ ဆံသခအသပြာအပြင် ထောပတ်၊ တင်လဲ၊ ဆန်၊ ဆီ၊ ဟင်ခတ်အမွှေးအကြိုင် များကိုပါ ရရှိခဲ့လေရာအသပြာတစ်သိန်းဖိုးခန့်အထိရှိခဲ့သည်။ ထိုမျှမကသေး။ သုဘဒ္ဒ သည် ချက်တတ်ပြုတ်တတ် သောအိုးသူကြီးများကိုပါ လက်စားမယူ၊ လုပ်အားလှူအဖြစ် ခေါ်ယူခဲ့ပြန် သည်။ သုဘဒ္ဒ၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းထဲ၌ အိုးကြီးအိုးငယ် အသွယ်သွယ် ခင်းကျင်းကာ သစ်သီးမျိုးစုံ၊ ငါးအမဲမျိုးစုံရောပြွမ်းသောနမသလေးဆန်းမွှေးတို့ကိုချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ခဲ့သည်။

“တစ်သိန်းတန်တဲ့ သားပြွမ်းထမင်းအလှူရှင်ကငါသုဘဒ္ဒပေါ့၊ ဟဲဟဲ.. အာတုမာတိုင်မှာ တော့ အကြီးအကျယ်ဆုံးဆွမ်းအလှူရှင် ဖြစ်ပြီးပေါ့”

သုဘဒ္ဒ ကြိုးဝါးခဲ့လေသည်။

ရဟန်းကြီးသုဘဒ္ဒ၏ ဆွမ်းဖြစ်ပေါ်လာပုံကိုစစ်မေးတော်မူပြီးနောက်ဘုရားရှင်က တရားနှင့် မညီသောဆွမ်းခံကြွသွားသည်။

“ရဟန်းဂေါတမဟာ နှလုံးအိမ်အတွင်း၌ အပြီးအတေးသည် ထိုအချိန်ကတည်းကစတင်စွဲ လောင်ခဲ့လေရာယခုဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူပြီဟု သိလျှင်သိချင်းမှာပင် အာဃာတမီး တောက်မီးလျှံကြီးသည် အရှိန်တညီညီဖြင့်၍ တောက်လောင်ခြင်းဖြစ်ချေသည်။”

သုဘဒ္ဒ၏ ဝမ်းသာအားရ ကြွေးကြော်သံနှင့် ရန်ငြိုးကိုဖွင့်ဟ ထုတ်ဖော်သံတို့သည် အရှင်မဟာ ကဿပမထေရ်မြတ်ကြီး၏ နှလုံးသည်ပွတ်ကိုလှံသွားတို့ဖြင့် ထိုဆွဘီသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

နွေလယ်မွန်တည့်၌ မိုးတိမ်မမြင် ၊

မြို့ခြေစင်နေသောကောင်ကင်မှမထစ်မချုန်း တဝုန်းဝုန်း မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်ခြင်းပင်။

မထေရ်မြတ်ကြီးဆင်ခြင်သုံးသပ်တော်မူပြန်သည်။

“မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံသည်မှာ ခုနစ်ရက်ပင် ရှိသေးတယ်၊ ရုပ်ကလာပ်လောင်ကြီး ရွှေအဆင်းလို ဝါဝင်းလျက် ထင်ရှားရှိနေသေးတယ်။ လေးဆယ်ငါးဝါတို့ ကာလပတ်လုံးဘုရားရှင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ကြိုးစားအားထုတ်ထားတဲ့ သာသနာတော်ကြီး ဖြစ်ပါလျက် သာသနာ့ရန်စွယ် ဆူးငြောင့်တွေ ပေါ်လာကြပါကုန်ပကော... မြန်ဆန်လှပါကလား၊ အသေအမွှားအညစ်အမှိုက် တွေကူးပျံ့အားကောင်းကြီးထွားလာမည့် အန္တရယ်ဟာမသေးလှပါကကား”

သင်္ကန်းကြီးတဖားဖားဖြင့် ရဟန်းတို့အလယ်မှာ ဝင့်ကြွားစွာလမ်းသလားရင်း အားပါတရ ပြောနေသောရဟန်းကြီးသုဘဒ္ဒကိုကြည့်ရင် မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ကြောင်းကျိုဆက်စပ် တွေးမြင် သုံးသပ်ပေပြီး။

“ရဟန်းယုတ် သုဘဒ္ဒမှာတစ်စတစ်စနဲ့ သဘောတူရာအဖော်အပေါင်းတွေ စုဆောင်း မိလာရင် သာသနာတော်ရဲ့ ဆုတ်ယုတ်ကြောင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတော့မယ်။ အင်း..... သုဘဒ္ဒကို သင်္ကန်းချွတ်၊ ပိတ်ဖြူဝတ်၊ လူလဲဝတ်စေပြီး သာသနာ့ဘောင်ကနေ နှင်ထုတ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဂေါတမဘုရားရဲ့အလောင်းတော်မှ မီးသဂြိုဟ်ရသေးဘူး၊ တပည့်ရဟန်းတွေမှာ ငြင်းခုန်ရန်ပွား အချင်းများကုန်ကြပြီလို့ လူများကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်လေမယ်”

မထေရ်မြတ်ကြီးစံနေတော်မူရာသစ်ပင်ကြီးထက်မှ ရွက်ကြွေတို့ တဖြည်းဖြည်းလွင့်ဝဲ လာ ကြသည်။

“အင်း..... ဘုရားရှင်းဟောကြတော်မူခဲ့တဲ့ တရားဒေသနာတွေဟာ မသီကုံးရသေတဲ့ ပန်းပွင့်တွေလိုအစုအပုံကြီးအဖြစ် တည်ရှိနေပေတယ်။

အရပ်လေးမျက်နှာကတိုက်ခတ်နေတဲ့ လေကြောင့် ပန်းပွင့်တွေ ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲလွင့်ပါ ပျောက်ပျက်ကုန်သလိုအချိန်ကာလ ကြာညောင်း လာရင်း ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေဟာ တစ်ခုချင်းနှစ်ခုချင်းကအစ ပျောက်ပျက်ကုန်နိုင်တယ်။ သုတ္တန် တရားအဘိဓမ္မာတရားတွေလည်းတစ်စတစ်စကွယ်ပျောက်သွားနိုင်တယ်။ သာသနာမကွယ်ဖို့အတွက် ဓမ္မနဲ့ ဝိနယကို သင်္ဂါယနာတင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပန်းပွင့်တွေကို ခိုင်ခံ့တဲ့ ကြိုးနဲ့ သီကုံးမှဖြစ်တော့မယ်။ သို့သော် ဤမျှ ကြီးလေးတဲ့တာဝန်ကို ဘယ်သူဦးစီးဦးရွက် ခံသူပြုမူ နိုင်မလဲ”

အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီး၏ စိတ်အစဉ်၌ ဘုရားရဂိုင်နှင့် မိမိအကြား ဆက် သွယ်မှုကို ပြန်၍ ဆင်ခြင်မိပြန်လေသည်။

“ငါ ရဟန်ပြုပြီးဘုရားရှင်ထံထွက်ခွာခဲ့စဉ်က မြတ်စွာဘုရားဟာ သုံးဂါဝုတ်ခရီးကို ခြေလျင်ကြွတော်မူပြီး ငါ့ကို ကြိုဆိုခဲ့တယ်။ ဩဝါဒသုံးပါးနဲ့ ကိုယ်တော်တိုင် ငါ့ကိုရဟတ် ပြုပြီး ပေးခဲ့တယ်။ ဘုရားရှင်သာသနာတော်မှာ ဩဝါဒပဋိဂ္ဂဟဏ ဥဗ္ဗဒါနဲ့ ရဟန်အဖြစ် ချီးမြှောက်ခံရ သူဆိုလို့ ငါတစ်ပါးတည်းတာလျှင် ရှိလေတယ်။ သည်မျှမကသေး၊ ငါ့ရဲ့ ပုဆိုးဟောင်းဒုကုဋ် သင်္ကန်းကြီးနဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ ပံ့ပိုးမှု နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကိုလည်းလဲလှယ်ဝတ်ရုံခွင့် ရခဲ့တယ်။ ဓုတ ဝါဒါန ဧတဒဂ် အရာမှာလည်းထားတော်မူခဲ့တယ်။ အကျင့်သိက္ခာဖြူစင် သန့်ရှင်းမှုအရာမှာ လည်း ငါ့ကိုသာစံပြအဖြစ် ဘုရားရှင်ထားရှိဟောကြားတော်မူခဲ့လေတယ်”

မထေရ်မြတ်ကြီးသည် ဘုရားရှင် လဲလှယ်ဝတ်ရုံခွင့် ပေးခဲ့သော နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို ထုတ်ယူကြည့်ရှုတော်မူလေသည်။

“ဒီ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးဟာကမ္ဘာလောကမှာရှိနေတဲ့ အဓမ္မဝါဒ အဓမ္မဝါဒီတွေကို ချွတ်ခြွေ ချေမှုန်းရန်မှာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ဝတ်ဆင်တော်မူခဲ့တဲ့ ဓမ္မချပ်ဝတ်တန်ဆာပင် ဖြစ်ပေတယ်။ ယခုဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူပြီးနောက်မှာ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲဒီဓမ္မသချပ်ဝတ် တန်ဆာကို

ဝတ်ဆင်ပြီးအခွမကို ချွတ်ခြွေချေမှုန်းရလိမ့်မယ်၊ ငါသို့သောသူထင်ရှားရှိပါလျက်နဲ့ သုဘဒ္ဒလို ရဟန်းယုတ်နဲ့ မကြီးထွားစေရဘူး”

မထေရ်မြတ်ကြီးသည် သုဘဒ္ဒကိုမည်သို့မျှ အရေတယူမထားတော့ ဘဲပူဆွေးသောက ရောက်နေကြသောတပည့်ရဟန်းများကိုသာတရားအမြိုက်ဖြင့် အပူငြိမ်းစေတော်မူလိုက်သည်။

အရှင်မဟာကဿပမထေရ်မြတ်ကြီးသည် နံ့သာထင်းပုံကြီးကိုလက်အုပ်ချီလျက် လက်ယာ ရစ် သုံးပတ်လှည့်လည်ကာဘုရားရှင်၏ ခြေတော်အစုံကို ဦးတိုက် ရိုကျိုးရှိခိုးကန်တော့ လေသည်။ မထေရ်မြတ်ကြီး၏ တပည့်ရဟန်းငါးရာတိုက်လည်း သင့်တင့်သောနေရာမှအတူ လိုက်ပါလျက် ရှိခိုးကြ၏ ။

ဤတွင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့ကတည်းက အလောင်းတော် ကိုမီးသဂြုလ်ရန် အနည်းနည်းအဖုံဖုံ ကြိုးစားခဲ့ကြသော်လည်းအထမမြောက်ခဲ့၊ မီးအစွဲလောင်ခဲ့ သောမလ္လာမင်တို့ လက်မှိုင်ချခဲ့ရသောနံ့သာထင်ပုံကြီးသည် ရဲရဲညီးညီးမီးတောက်လေတော့သည်။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါ မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း အရှင်ကဿပမထေရ်မြတ် အနေဖြင့်မြတ်စွာ ဘုရား၏ ခြေတော်ကို ဦးတိုက်ရှိခိုးခြင်း မပြုလုပ်ရသေးသမျှ ဤနံ့သာတ၏ နံ့သာထင်းပုံကြီးသည် ရဲရဲညီးညီး မီးတောက်ကြီးများဖြင့် လောင်မြိုက်လေပြီ။

ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မီးလောင်ကျွမ်းခဲ့ပြီးနောက်မြတ်စွာဘုရား၏ ရုပ်ကလာပ်အလောင်းတော် သည် မီးသွေးမဖြစ်၊ ပြာမဖြစ်ဘဲ ဓာတ်တော်များအဖြစ်သာ တည်ရှိကြွင်းကျန်ခဲ့လေသည်။ အလောင်းတော်ကို ရစ်ပတ်ထားသောပုဆိုးအသစ် ငါးရားတို့တွင်လည်း အလယ်၌ ရှိသော ပုဆိုး

လေးရာကိုးဆယ့်ရှစ် ထည်သာမီးလောင်ကျွမ်း၍ အပြင်ဆုံးထပ်နှင့်
အတွင်းဆုံးအထပ် ဖြစ် သော ပုဆိုးနှစ်ထည်တို့မှာ မီးလောင်ဖို့ဝေးစွ အခိုးအငွေ့
သင့်ကာ ညိုမည်ညစ်မှောင်ခြင်းသော်မျှ အလျှင်း မရှိ။ ပကတိအတိုင်း
ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မလ္လာမင်းတို့သည် တာဝန်အရှိဆုံး ကာယကံရှင်များအဖြစ် အပိုင်အနိုင်
စီမံကြတော့၏ ။ ဘုရားရှင်သည်မိမိတို့၏
ပိုင်နက်ကုသိန္နာရုံတွင်ပရိတ်နိဗ္ဗာန်စံလွန်တော်မူသည်ဖြစ်ရာ မီးသဂြိုဟ်ခြင်းအမှု
ပြီးသည့်အနက် သာဓုကီဠနသဘင် ပူဇော်ပွဲကြီးမှာလည်း မိမိတို့လုပ်ပိုင်ခွင့်သာ ဟု
ယုံကြည်၏ ။

ထို့ကြောင့်နံ့သာထင်းပုံကြီး၏ ငြိမ်းသေသွားသော မီးကြွင်းပြာစများကို
နံ့သာရည်ဖြင့် ငြိမ်း သက်ကာ ဓာတ်တော်နှစ်တင်းကို
ရတနာကြုတ်ထဲသို့ထည့်သွင်းလိုက်ကြသည်။ ဓာတ်တော်ကြုတ် ကိုလည်း
လက်နက်စုံလင် ကိုင်ဆောင်သော စစ်သူရဲတို့ဖြင့် အထပ်ထပ်
ဝန်းရံစောင့်ကြပ်စေလိုက် ကြသည်။ သာဓုကီဠနသဘင်ပြီးလျှင်
ဓာတ်တော်အားလုံးကို မိမိတို့အပိုင်အဖြစ် သိမ်းယူကိုးကွယ် ကြတော့မည် ဖြစ်၏ ။

သို့သော် သာဓုကီဠနသဘင် ကာလအတွင်းမှာပင်
သဝဏ်လွှာများစာချွန်များက တစ်ခုပြီး တစ်ခု မလ္လာမင်းတို့ထံ
ရောက်ရှိလာကြသည်။

မဂဓပြည့်ရှင် အဇာတသက်မင်း၊ ဝေသာလီလိစ္ဆဝိမင်းများ။
ကပိလဝတ်သာကီဝင်မင်းများ၊ အလ္လကပ္ပတိုင်း ဗုလီမင်းများ၊ ရွာမရွာစိုးကြီး၊
ဗြာဟ္မဏပုဏ္ဏား၊ ဝေဠုဒီပကတိုင်းကြီး ရှင်ပုဏ္ဏား ပါဝါ ပြည်မှ မလ္လာမင်းများထံမှ
ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ရောက်ရှိလာသော စာချွန်များ၌ ဓာတ်တော် ဓမ္မတော် များကို
ခွဲဝေပူဇော်ခွင့်ပေးရန် တောင်းဆိုကြ၏ ။ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးသခင်များ၏
သဝဏ်လွှာများ၌ ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်တို့ကို အဘယ်ကြောင့် မိမိတို့လည်း

ပူဇော်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ အထောက်အထားများ ပြဆိုထားကြသည်။
အားလုံးပင်လျှင် မငြင်းနိုင်သော ခိုင်လုံမှုများ ဖြစ်နေကြသည်။

သို့သော် ကုသိန္ဒာရုံ မလ္လာမင်းများက တင်းမာစွာ
တုံ့ပြန်ကြောင်းကြားလိုက်ကြ၏

‘‘လေးဆယ့်ငါးနှစ်ကာလပတ်လုံး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဟာ မဇ္ဈိမတစ်ခွင်
လှည့်လည်ကြွရောက် တော်မူခဲ့တာလည်း မှန်တယ်။ ကပိလဝတ်
သာကီမင်းတွေကစပြီး အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည် ဒေသနိဂုံးအနှံ့ ဘုရားရှင်
ဒေသစာရီလှည့်လည်တော်မူခဲ့ပြီး ဘုရားရှင်ရဲ့ တပည့်သားသမီးတွေ
ဖြစ်ခဲ့ကြတာလည်း မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုင်းကြီးတစ်ဆယ့်ခြောက်တိုင်းမှာ
ဘုရားရှင်က ကိုယ်တော် မြတ်ရဲ့ နောက်ဆုံးကာလများကို ငါတို့ ကုသိန္ဒာရုံပဲ
ကုန်လွန်တော်မူစေခဲ့တယ်လေ။ ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တာကလည်း ငါတို့ရဲ့ ကုသိန္ဒာရုံပဲ
ဖြစ်တယ်။ ငါတို့နဲ့ထိုက်လို့သာ ငါတို့ ရခဲ့တာ . . . ဓာတ် တော်တွေကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ၊
ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ ခွဲဝေမပေးနိုင်ဘူး။’’

စာချွန်သပဏ်လွှာများ ပေးပို့ခဲ့ကြသည့် ခုနှစ်ပြည်မင်းတို့သည်
ဤတုံ့ပြန်ချက်ကိုရသော အခါ နောက်ထပ် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြ၍
တောင်းခံမနေရတော့ဘဲ စစ်အင်အားကိုသာ ပြင်ဆင်ချီတက်လာကြတော့၏

‘‘အသာတကြည် သဘောမျှပြီး ခွဲဝေမပေးရင်လည်း
တိုက်ယူရတော့မှာပေါ့။’’ ဟု အားလုံးက ကြွေးကြော်လိုက်ကြသည်။

သာဓုကီဠန ပူဇော်ပွဲကြီးအပြီးတွင် ကုသိန္ဒာရုံသည် ကြီးစွာသော
စစ်မြေပြင်ကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲရောက်ရှိရမလို ဖြစ်သွား၏။ ခုနှစ်ပြည်ထောင်
မင်းတို့သည် ဓာတ်တော်လှပွဲစစ်ပွဲကြီး၌ ကုသိန္ဒာရုံ မလ္လာမင်းများကို
ဦးစွာဘုံရန်သူအဖြစ် ဦးတည်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ခုနှစ်
ပြည်အချင်းချင်းလည်း ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ကြဦးမည်။ ဓာတ်တော်များကို

ရယူရေးတွင် မိမိမှအပ အခြားသူသည် ရန်သူဖြစ်နေသည်။

သွေးချောင်းစီးစစ်ပွဲကြီးကို ရှေ့ရှုနေကြသည်။

သို့သော် ထိုမင်းများ၊ ခေါင်းဆောင်များကို ငယ်စဉ်က ပညာသင်ပေးခဲ့သော ငယ်ဆရာဖြစ် သူ ဒေါဏပုဏ္ဏားကြီးက အပြန်အလှန် ချိန်ရွယ်ထားသော လက်နက်သွားများ အလယ်သို့ ဝင်ရောက်လိုက်သည်။

‘လောကရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှု၊ သတ္တဝါရဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှုကို လေးဆယ့်ငါးနှစ် ကာလပတ်လုံး နေ့နေ့ည ည အားထုတ်ကြိုးပမ်းပြီး တရားဓမ္မ တိုက်ကျွေးခဲ့တဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဓာတ်တော်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ အရေး စစ်မက်နဲ့ ဖြေရှင်းကြမလို့တဲ့လား၊ မဖွယ်ရာလိုက်လေ . . . သင်တို့အားလုံး မြတ်စွာဘုရား ရှင်ကို မြတ်နိုးကိုးကွယ်ကြတယ်ဆိုရင်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ဓမ္မအမြိုက်ကို ဆည်းကပ်သက်ဝင်ကြ တယ်ဆိုရင် နောက်ပြီးတော့ ငယ်ဆရာဖြစ်တဲ့ အကျွန်ုပ်ကို ခုထိ ဆရာအဖြစ်သိမှတ်ကြသေးတယ် ဆိုရင် အဲဒီ လက်နက်တွေကို အားလုံးပြန်သိမ်းလိုက်ကြပါ။’

ဒေါဏပုဏ္ဏားကြီး၏ စကားကို မည်သူမျှ မပယ်ရှားနိုင်ကြတော့။

‘သင်တို့ အခု ရှစ်ပြည်ထောင် ရှစ်မင်းရှိနေတယ်မဟုတ်လား . . . ဓာတ်တော် ရှစ်စိတ်၊ နှစ်တင်းကို အညီအမျှ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ခွဲဝေပေးမယ်ဆိုရင် အလိုမကျနိုင်စရာ ဘာမှမရှိဘူး။’

ဤသို့ဖြင့် ဆရာအရှင်ပုဏ္ဏားကြီးကိုယ်တိုင် ရှစ်ပြည်ထောင်မင်းတို့အား ဓာတ်တော်တစ် စိတ်စီ ခွဲခြမ်းဝေငှပေးလိုက်၏ ။

ဓာတ်တော်ကို ခြင်တွယ်သော ရတနာခြင်ခွက်ကို ဒေါဏပုဏ္ဏားကြီးက မိမိကိုးကွယ်ရန် ရယူလိုက်၏ ။ ဓာတ်တော်များကို ဝေငှပေးပြီး နောက်ကျမှလာသော ဝိပဿနာမောရိယမင်းတို့ကား အလောင်းတော်ကို မီးသဂြိုဟ်ရာဌာနမှ စန္ဒကူးမီးသေးကိုသာ ရရှိသွားခဲ့သည်။

ဓာတ်တော်များကို ဝေငှခွဲခြမ်းသောနေ့ကား

သရီရရုပ်အလောင်းတော်ကို ပူဇော်သည့် ခုနစ်ရက်၊ နံ့သာထင်းပုံကို
မီးလောင်ကျွမ်းသည့် ခုနစ်ရက်၊ ဓာတ်တော်ပူဇော်ပွဲ သာဓုကီဠနသဘင် ခုနစ်ရက်
စုစုပေါင်း နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်ဖြစ်ရာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူသော
ကဆုန်လပြည့်နေ့၊ နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်မှစလျှင် နယုန်လဆန်းငါးရက်နေ့မှ
ဓာတ်တော် ဝေနိုင်ခဲ့ လေသည်။

ဤအချိန်တွင် အရပ်လေးမျက်နှာမှနေ၍ ကြွရောက်စုရုံးလာကြသော
ရဟန်းသံဃာတို့မှာ လည်း ကုသိန္နာရုံ၌ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားခဲ့ပြီ
ဖြစ်လေသည်။

များပြားလှစွာသော သံဃာထုကိုကြည့်ရင်း

အရှင်မဟာကဿပမထေရ်ကြီးသည် ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ခု ချတော်မူလိုက်သည်။
အစုခေါင်းဆောင်များဖြစ်သော သံဃာခုနစ်သိန်းအား စည်းဝေး စေကာ
ရဟန်းကြီးသုဘဒ္ဒ၏ ရိုင်းပျဇော်ကားသော စကားများကို ပြန်လည်မိန့်ကြားလျက်
သာသနာ တော်အခွန်ရှည်စေဖို့ အစဉ်တစိုက် သန့်စင်မွန်မြတ်နေဖို့
သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းအမှုကို မုချပြုလုပ် ကြောင်း မိန့်မြွက်လိုက်၏ ။

ဤသို့ဖြင့် သံဃာ့အစည်းအဝေးကြီး ဆုံးဖြတ်ချက်အရ

အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ် ကြီးသည် ပိဋကသုံးပုံဆောင် ပုထုဇဉ်ရဟန်းများ၊
သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်နှင့် ရိုးရိုးသု က္ခဝိပဿက ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များကို
ရွေးကောက်ခြင်းမပြုဘဲ ပိဋကသုံးပုံဆောင်၊ ဆဠဝိပဿက ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များကို
ရွေးကောက်ခြင်းမပြုဘဲ ပိဋကသုံးပုံဆောင်၊ ဆဠသိည၊ ပဋိသမ္ဘိဒါပတ္တရဟန္တာ
ပုဂ္ဂိုလ် လေးရာကိုးဆယ့်ကိုးပါးတို့ကို သင်္ဂါယနာပွဲ၌ ပါဝင်ရန်
ရွေးကောက်တော်မူလိုက်၏ ။ ဤတစ် ခုယုတ် ငါးရာကုန်သော အစုအဝေးတွင်
ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ဧတဒဂ်ထားတော်မူခဲ့သော
ရဟန္တာမထေရ်ကြီးပါဝင်ကြလေသည်။

ငါးရာကပြည့်ရန တစ်ပါးအလိုထားခြင်းကား ဤအချိန်ဝယ်
ပိဋကသုံးပုံကို အာဂုံဆောင်နိုင် သော်လည်း သောတာပန်အဆင့်သာရှိသေးသော
အရှင်အာနန္ဒာအတွက်ဖြစ်သည်။ စင်စစ်မူ သင်္ဂီ ယနာပွဲ၌ အရှင်အာနန္ဒာ
မပါဘဲလည်း မဖြစ်နိုင်။ အရှင်အာနန္ဒာက ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိ စဉ်က
မြတ်စွာဘုရားနောက်ပါးမှ အရိပ်ပမာ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလျက် ဓမ္မခန္ဓပေါင်း
ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြားနားသင်ယူ
သိမ်းဆည်းမှတ်သားခဲ့သော တရားဘဏ္ဍာဂါရိက ဖြစ်တော်မူလေသည်။

အရှင်အာနန္ဒာ၏ မရှိမဖြစ်သော လိုအပ်ခြင်းတရားကို
ကြွင်းသောရဟန်းတော်တို့က တညီ တညွတ်တည်း ရွေးကောက်တော်မူကြခြင်းဖြင့်
သင်္ဂီယနာတင်ပွဲကြီးသည် မထေရ်ငါးရာပြည့်ခဲ့၏ ။

သင်္ဂီယနာတင်ပွဲအတွက် လိုအပ်သော မထေရ်အင်အား ပြည့်စုံပေပြီ။
မည်သည့်နေရာဌာန တွင် သင်္ဂီယနာပွဲ ကျင်းပကြမည်နည်း။ ထိုနေရာဒေသည်
ရဟန်းတော်သို့ သီတင်းသုံးရန်အတွက် လည်းကောင်း၊ အခင်းအကျင်း အစီအမံ
အစစ အဆင်ပြေရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ မလိုလား သောရဟန်းတို့
သံဃာ့အလယ် ဝင်ထွက် နှောင့်ယှက်ဆန့်ကျင်ခြင်းဘေးမှ ကင်းဝေးရန်အတွက်
လည်းကောင်း၊ သင်္ဂီယနာတင် ရဟန်းတော်ကြီးများ၏ ဆွမ်း၊ ဆေး၊ ကျောင်း၊
ဝိဟာရ . . . စသည် တို့ အဆင်ပြေချောမွေ့ရန်အတွက်လည်းကောင်း အဘက်ဘက်မှ
ပြည့်စုံသောနေရာဌာနဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးလှချေသည်။ ရက်ပေါင်း လပေါင်းချီ၍
ကြာမည့် အရေးကြီးလှသော ဤသင်္ဂီယနာပွဲကြီး ကိုသာမန် အထောက်အပံ့
အကြောင်းခံများဖြင့် ထောက်ကန်၍ မရနိုင်။

မည်သည့်နေရာ၊ မည်သူတို့၏ အထောက်အခံ၊ အကူအပံ့ကို
ရယူလေမည်နည်း။

ဘုရင့်နန်းတွင်းမှ အရေးအပါဆုံး ဝန်ကြီးမှူးကြီးများသည်
အမှုတော်ထမ်းတို့ စီရင်ထား သောရွှေတင်း၊ ရွှေခေါင်းသုံးလုံးကို

စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေကြ၏။ ကြီးမားသော ဇလားကြီးများသဏ္ဌာန် ရှိသည့် ဤရွှေတင်းကြီးများမှာ လတစ်ကိုယ်စာ ဝင်ရောက်လဲလျောင်းနိုင်လောက်အောင် ချောင်ချိ ကျယ်ပြန့်ကြသည်။

ရွှေတင်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေကြသော အမတ်ကြီးများ၏ မျက်နှာအားလုံး မသာမ ယာဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ခုထက်မကသော သောကများကို ပွေ့ပိုက်ထမ်းပိုးထားရသည့် အသွင် များ ရှိကြသည်။

``လောင်းထည့်တော့ ... [?] [?]

အမတ်ကြီးများ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်ကာ ပြိုင်တူလိုလို ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်တွင် အကြီးအကဲတစ်ဦးက အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ထိုအမိန့်အဆုံးဝယ် အနီးရှိ အမှုထမ်းများက ထပ်ပိုးနှစ် ခုဖြင့် မချီထားသော ကန်ဇယားကိုမြှောက်ကာ ရွှေတင်းထဲသို့ စောင်းငဲ့ သွန်ချလိုက်ကြသည်။

ရွှေတင်းထဲ၌ နီညိုဝါဖန့်အရည်ပျစ်များ ကျရောက်သွားကြ၏။

ထိုအရည်များကား ထောပတ်၊ တင်လဲ၊ သကာ၊ ပျားရည်တို့ဖြင့် ဖော်စပ်ထားသော စတုမရ ရည်များ ဖြစ်လေသည်။

``အားလုံးပြည့်ရင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ပင့်ဆောင်ခဲ့ပါ [?] [?]

ဝန်တစ်ယောက်သည် ရွှေရောင်တံခါးချပ်ကို ဖွင့်လျက် အတွင်းသို့ဝင်သွား၏။ မကြာမီ ထိုတံခါးမှ ပြန်ထွက်လာသော ဝန်၏ လက်အုပ်ချီထားသော ရိုးကျိုးပျပ်ဝပ်သဏ္ဌာန်နောက်မှ ဘုရင် မင်းမြတ် ထွက်ကြွလိုက်ပါလ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ ဘွဲ့ဖြူနှစ်ထပ်ဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်သည်။

``မှူးကြီးမတ်ကြီးများအားလုံး အစုံအညီ ရှိနေကြပါလား၊

ဒီကိစ္စကဒီလောက်တောင် အရေးကြီးသတဲ့လား [?] [?]

ဝန်ရံခစားနေကြသော မှူးမတ်များကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ရင်း
ဘုရင်မင်းမြတ်ကမိန့်သည်။ နန်းရင်းဝန်ကြီးက ကိုယ်ကို စန့်မတ်လျက် -

‘‘အရှင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး အိပ်မက်များအားလုံး
မကောင်းကြပါဘူး၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေဟာ မကောင်းကျိုးကို ပေါ်တတ်ပါတယ်။
ကျွန်ုပ်တို့မှူးကြီးမတ်ကြီးတွေမှာ တူညီကြုံကြုံကံစွာ မကောင်းမြင်မက်ကြခြင်းဟာ
အရှင်မင်းကြီးအတွက် တစ်စုံတစ်ခု ထိခိုက်စေမယ့်နိမိတ် ဖြစ်တယ် လို့
ပုရောဟိတ်ကြီးများက ကောက်ယူကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် အိပ်မက်ဆိုးများရဲ့
မကောင်းရလဒ် ကိုဖယ်ရှားဖို့ ခုလို စီမံရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ စတုမဒု ရွှေတင်းအတွင်း
သက်ဆင်းလျောင်းတော်မူစေ လိုပါတယ်။[?]

ဟု လျှောက်လိုက်၏ ။ နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ အမြဲတစေ
တည်ငြိမ်ခိုင်ခံ့နေသော မသိမသာယွင်း ပျက်သလို ဖြစ်နေလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်က မစီအရီချ ခင်းထားသော ရွှေတင်းသုံးခုကို
ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ပြုံးယောင်မျက်နှာဖြင့် ဆိုပြန်သည်။

‘‘စတုမဒုတွေအပြည့် ဖြည့်လောင်ထားတဲ့ ရွှေတင်းသုံးလုံး အင်း . . .
ဒီရွှေတင်းတွေထဲကို ဘွဲ့ဖြူနှစ်ထပ် ဝတ်ထားရတဲ့ ကျွန်ုပ်ကဆင်းရဲမယ်၊ မကြားဖူး
မကြုံဖူးတဲ့ အစီအရင်ပေပဲ။ ဒါပေမဲ့ သင်တို့ မှူးကြီးမတ်ကြီးများက အိပ်မက်ဆိုးတွေ
တစ်ပြိုင်တည်းမက်၊ ကျွန်ုပ်အတွက် စိုးရိမ်ကြ တယ်ဆိုရင်လည်း
ကျွန်ုပ်မငြင်းသာတော့ဘူးပေါ့။[?]

‘‘အသက်ရှူသာရုံ နှာခေါင်းပေါ်ရုံမျှ ထားပြီး စတုမဒုရွှေတင်းထဲမှာ
တစ်ကိုယ်လုံး မြှုပ်နှစ် လဲလျောင်းတော်မူပါဘုရင်မင်းမြတ်။[?]

‘‘ကောင်းပြီလေ . . .[?]

ရွှေတင်းထဲသို့ ဘုရင်မင်းမြတ် ဆင်းရာတွင် နန်းရင်းဝန်ကြီး ကိုယ်တိုင်
အခြားမှူးကြီးမတ် ကြီးများနှင့် အတူ ကိုင်တွယ်ဖေးမ ကူညီလေသည်။

နာခေါင်းဖော်ထားရုံမျှသော အနေအထားဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်သည်
ရွှေတင်းထဲရှိ စတုမဓု ရည်များ၌ နှစ်စိမ်ထားလေပြီ။

နန်းရင်းဝန်ကြီးက အခြားနံရံဘက်ရှိ တံခါးပေါက်သို့ လှမ်းကြည့်တာ
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ အားလုံးပင် ထိုတံခါးဆီကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။
တံခါးချပ်ပွင့်လာသည်။ အထဲမှ ထွက်လာသူကား ဆံပင်ဖားလျားချကာ
အဆင်တန်ဆာ အဆောင်အယောင် ချွတ်ထားသော အမတ်ငယ်တစ်ဦး။

အမတ်ငယ်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်ရှိရာ ရွှေတင်းဆီသို့ လျှောက်လာကာ
လက်အုပ်ချီမြှောက် လိုက်၏။ ထို့နောက် ပကတိပြတ်သားကြည်လင်သော
အသံတွင် ယူကြိုးမရသောအသွင်ဆောင် လျက်-

‘‘အရှင်မင်းမြတ် . . . သေခြင်းမှကင်းသော သတ္တဝါမည်သည်
မရှိပါကုန်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အသက်ရှည်ဆေး၊ အသက်ရှင်ဆေးကြီးသဖွယ်
ဖြစ်တော်မူသော ဦးခိုက်ပူဇော်သမှုနှင့် အရိအသေ ပြုရာ စေတီတော်ကြီးလည်း
ဖြစ်တော်မူသော ကောင်းမှုမျိုး စိုက်ပျိုးကြချရာ လယ်မြေကောင်းသ ဖွယ်လည်း
ဖြစ်တော်မူသော လူနတ်သတ္တဝါ ခပ်သိမ်းတို့၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်
ယခု အခါ ကုသိနာရုံ မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းတောရပ်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်
စံဝင်တော်မူခဲ့ပါပြီ အရှင်မင်းကြီး။^၇

အမတ်ငယ်၏ ရေရွတ်မြည်တမ်းသံ အဆုံးဝယ် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည်
ကြောက်မက်ဖွယ် ဖုံးအုပ်သွား၏။ နန်းရင်းဝန်ကြီးနှင့်တကွသော
အနီးအနားရှိမှူးကြီးမတ်ကြီး ဝန်းကြီးအမှုတော်ထမ်း အားလုံးတို့၏
မျက်လုံးအစုံများကရွှေတင်းဆီသို့ စုပြုံရောက်ရှိသွားကြသည်။

ရွှေတင်းစတုမဓုရည်ထဲ၌ စိမ်ထားသော ဘုရင်မင်းမြတ်။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မျက်နှာပြင်သည် ရုတ်ခြည်း
သွေးဆုတ်သွားသလိုဖြူလျော်ဖျော့တော့ သွား၏။ ထို့နောက် ရုတ်ခြည်းပင်

ပြန်လည်နိမ့်နိမ့်လာ၏။ မျက်လုံးအစုံတို့ တင်းကြပ်စွာ ပိတ်သွား ကာ၊
နဖူးနားထင်စပ်မှ အကြောတို့ဖျက်ဖျက်လှုပ်ခတ်သွားကြ၏။ ညည်းတွားသံ၊
ငိုကြွေးသံ၊ အော် ဟစ်သံ၊ မည်သည့်အသံမျှ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံမှ ထွက်ပေါ်မလာ။

သို့သော် မှူးကြီးမတ်ကြီးများ ကြိုတင်တွက်ဆထားသော
လွန်စွာထူးခြားသော အခြင်းအ ရာတစ်ရပ်ကိုကား မျက်ဝါးထင်ထင်
တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။ ထိုအရာကား အခြားမဟုတ်။

ရွှေတင်းထဲရှိ စတုမဓုရည် မျက်နှာပြင်အထက်ဝယ်
အငွေ့တခြောင်းခြောင်း ထောင်း ထောင်း လှုပ်ခါလာခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ကြောင်းကို ကြားသိလိုက်ရသည့်
ပထမတစ်ဒင်္ဂါများ၌ ပင်လျှင် ရွှေတင်းထဲမှ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သောကပရိဒေဝသည်
အဟုန်ပြင်းစွာ လှုပ်ခတ်ရုန်းကြွခဲ့လေပြီ။ စတုမဓုရည်တို့သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏
ရင်ထဲမှ အပူမီး၏ အရှိန်ကြောင့် အငွေ့ခြောင်းခြောင်း ထကြွ ခဲ့လေပြီ။

မှူးကြီးမတ်ကြီးဝန်ကြီးတို့အနေဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူပြီဟု
သိလျှင်သိချင်း ခဏ၌ မှာ ပင် နှလုံးကွဲ၍ ချက်ချင်းသေဆုံးသွားမည် ဧကန်ပင်။

အကြောင်းမူ မဂဗြည့်ရှင် အဇာတသတ် မင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်အာ
ကြည်ညိုမြတ်နိုး ခြင်းအရာ၌ ပုထုဇဉ်တို့၏ သဒ္ဓါတရားအရာ၌ အတုမရှိထက်သန်
ပြင်းထန်လွန်းလှသူ ဖြစ်ခြင်း ကြောင့်ပင်တည်း။

ရွှေတင်းထဲရှိ စတုမဓုရည် မျက်နှာပြင်ထက်၌ အငွေ့ဖြူဖြူကို
လူးလွန့်တက်ပျံနေဆဲ၌ ပင် မှူးမတ်တို့သည် အဇာတသတ်မင်းကြီးကို
ပွေ့ချီဆယ်မလျက် အသင့်ရှိသော ဒုတိယရွှေတင်းထဲ သို့
ရွှေပြောင်းပေးလိုက်ကြသည်။

ခဏအကြာတွင် မင်းကြီး သတိပြန်လည်လာ၏။ ဖြည်းညင်းစွာ
ပွင့်လာသော မျက်လုံးသူ ငယ်အိမ်များမှာ လည်ပတ်နေမည်ဟု ထင်ရ၏။

မျက်နှာအသွင်မှာလည်း အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုမှ နိုးထ လာကာ၊ ဘာကိုမှန်းမသိဘဲ
ချောက်ချားနေသယောင် သွေးဆုတ်ဖျော့တော့နေ၏။

မျက်တောင်တစ်ချက်နှစ်ချက် ပုတ်ခတ်ပြီးနောက် မင်းကြီးသည်
မိမိအနီးတွင် ဝိုင်းအုံနေ သော မှူးမတ်ဝန်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင်
စတုမရရွှေတင်းထဲ ရှိနေသည်ကို လည်း ကောင်း သတိထားမိသွားသည်။
ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရွှေတင်း၏ နှုတ်ခမ်းသားများကို ဆုပ်ကိုင်၍
မေးလိုက်လေသည်။

‘‘သင်တို့ စောစောက ဘာပြောလိုက်ကြသလဲ။[၇]

နန်းရင်းဝန်ကြီးက ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်းများကို
ပွတ်သပ်လိုက်ကာ တုန်ယင်စွာ လျှောက်ထားရပြန်သည်။

‘‘မြတ်စွာဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူခဲ့ပါပြီ အရှင်မင်းကြီး။[၈]

‘‘မြတ်စွာဘုရားရှင် ... ပရိ ... နိဗ္ဗာန် ... စံ ... ဝင်တော် ... မူ ... [၉]

စကားလုံးများကို ထပ်မံလိုက်လံရေရွတ်ရင်း မင်းကြီး၏
မျက်လုံးများသည် အထက်သို့ လန်တက်သွားကြပြန်သည်။ ရွှေတင်းထဲရှိ
စတုမရည်များလည်း အငွေ့ခြောင်းခြောင်း တထောင်း ထောင်း လွှတ်ပြန်သည်။

ဖြူလွလွအငွေ့များ အနည်းငယ်လျော့ပါးသွားတော့မှ မင်းကြီးအား
ဒုတိယရွှေတင်းမှ ဆယ်ယူလျက် တတိယရွှေတင်းထဲသို့ ရွှေပြောင်းကြရသည်။
တတိယရွှေတင်းထဲသို့ ရောက်သွား ပြီး မကြာမီပင် သတိပြန်လည်လာသော
မင်းကြီးက မေးပြန်သည်။

‘‘သင်တို့ ဘာပြောလိုက်ကြတာလဲ။[၁၀]

‘‘မြတ်စွာဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူခဲ့ပါပြီ အရှင်။[၁၁]

‘‘မဖြစ်နိုင်ဘူး ... ဒီသတင်းကို ငါ ... မယုံ။[၁၂]

တတိယအကြိမ် နစ်မျောသွားပြန်၏။ မျက်လုံးများကမူ ပွင့်လျက်သားပင် ရှိတော့သည်။ ဤအခြင်းအရာသည် မင်းကြီး၏ ရင်ထဲမှ အပူမီးများအတန်အသင့် လျော့ပါးသွားပြီကို ပြသော လက္ခဏာဖြစ်၏။

ဤတွင် မှူးကြီးဝန်ကြီးများသည် အဇာတသတ်မင်းကြီးကို ရွှေတင်းထဲမှ ထုတ်ဆယ်ပွေ့ချီ၍ နံ့သာရေများဖြင့် ရေမိုးသန့်စင်ပေးလိုက်ကြသည်။ အသင့်ဆောင်ထားသော ရေစင်ရေချမ်းများ ဖြင့် ဦးထိပ်ဆံပင်မှလည်း သွန်းဖျန်းပေးကြသည်။ အေးမြသော ရေစင်တို့ကြောင့် မင်းကြီး သတိရ လာသည်။

‘‘တော်ကြတော့ ငါ သတိရပြီ။’’

ရေအရွဲစိုစိုသော ကိုယ်ခန္ဓာထက်တွင် ဖြူဖွေးသော ဝတ်လွှာရှိသည် ဖရိုဖရဲရှိနေ၏။ နံ့သာ ရေတို့ဖြင့် စိုစွတ်ဆဲ ဆံပင်များက မင်းကြီး၏ ကျောပြင်ထက်ဝယ် ဖားလျားကျလျက်ရှိ၏။

‘‘ငါ့ကို ဖယ်ပေးကြစမ်း... ဘာဖြစ်လို့ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြတာလဲ။’’

ဆိုနှင့်သော ငေါက်ဖမ်းသံကြောင့် မှူးကြီး၊ ဝန်ကြီးများသည် မင်းကြီးအနီး ဝိုင်းအုံနေရာမှ ရှေ့သွားကြသည်။ မင်းကြီးသည် နန်းဆောင်စင်ကြံ လမ်းအတိုင်းလျှောက်သွားသည်။ ဝတ်ရုံဖြူ၏ အနား များက ကြမ်းပြင်တွင် ဒရွတ်တိုက်ပါသွားကြသည်။ မင်းလမ်းစင်ကြံ တစ်လျှောက်တွင် ရှိနေကြသော နန်းတွင်းအမှုထမ်းများသည် မင်းကြီးဖြတ်သွားရာ ဝဲယာနှစ်ဘက်တို့၌ အလျင်အမြန် ဒူးထောက်ခ စားလိုက်ကြရ၏။

အဇာတသတ်မင်းကြီးနှုတ်မှ တတွတ်တွတ်

ရေရွတ်မြည်တမ်းသွားသော စကားတို့သည် နန်းတော်တိုင်လုံးများအကြားမှ
တိုးဝှေ့ကာ မျက်နှာကြက်နံရံများသို့ ထိခတ်လွင့်ပါသွားကြသည်။

‘‘ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီ ... တဲ့၊ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီတဲ့၊

မင်းတို့သိကြရဲ့လား ... ငါတို့ဘုရားရှင် မရှိတော့ဘူး ... ၇၇

ဒယီးဒယိုင် ခြေလှမ်းများဖြင့် မင်းလမ်းစင်္ကြံ လမ်းများအတိုင်း

ဆောက်တည်ရာမဲ့ လျှောက် သွားရင်း မင်းကြီးသည် လေသာဆောင် ဝရံတာဆီ
ရောက်သွားလေသည်။ ထိုအခါမှပင် ငေး ကြောင်၍ ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော
မှူးမတ်ဗိုလ်ပါများသည် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် မင်းကြီး ရပ်နေသော ဝရံတာဆီသို့
ပြေးလာကြလေသည်။ လေသာဆောင်၏ ဝရံတာကာ အတန်ငယ်မြင့် သောနေရာ။
မင်းကြီးသည် ပရိဒေဝ၏ ရှို့မြိုက်မှုဖြင့် သတိကင်းလွတ်ဖြစ်ကာ ထိုအမြင့်နေရာမှ
လိမ့်ကျသွားခဲ့ပါက ...

ဝရံတာ၏ ကျောက်သလင်းလက်ရမ်းတိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း

မင်းကြီးသည် အဝေးတစ်နေရာ ဆီသို့ ကြည့်နေသည်။

‘‘ရာဇဂြိုဟ်ဟာ သုညဖြစ်သွားပြီ ... မဂဓနိုင်ငံတော်ဟာ

အမှောင်တိုက်ဖြစ်သွားပြီ၊ အို ... တစ်လောကလုံး အမှောင်တိုက်ဖြစ်သွားပြီ ၇၈

မင်းကြီးအမူအရာလှုပ်ရှားမှု တစ်ခုခုပျက်သွားလျှင် အချိန်မီ

တားဆီးနိုင်အောင် မှူးမတ်များ ကအသင့်စောင့်နေကြသည်။

‘‘ဟောဟိုက ကောင်းကင်ကြီး၊ ဟောဟိုက ကမ္ဘာလောက ...

ဟိုအဝေးဆီမှာ မိုးကုပ် စက်ဝိုင်း ... အားလုံးသေဆုံးသွားကြပြီ၊

ဘုရားရှင်မရှိတော့တဲ့နောက်မှာ အားလုံး သေဆုံးသွား ကြပြီပေါ့၊ အို ... ဟိုးမှာ ...

ဟိုးတစ်နေရာမှာ ၇၉

မင်းကြီးသည် အပြင်သို့ ကြည့်နေရာမှ ပြန်လှည့်လိုက်၏။

‘‘ဇီဝကရဲ့ သရက်ဥယျာဉ်ကျောင်းရှိရာကို ငါ အခုသွားမယ်။’’

သရက်ဥယျာဉ်ကျောင်း၊ ကမ္မဝန်ဝိဟာရ၏ ဦးခန်းရှိ

ပလ္လင်ရှေ့တွင်အဇာတသတ်မင်းကြီး သည်ဒူးတုပ်ပျပ်ဝပ်နေ၏။ လက်အုပ်အစုံတို့ကို နဖူးထိပ်ဘက်မှ ရွှေပြောင်းကာ ရင်ညွန့်ဆီတွင် ထိကပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် စံပယ်ကိန်းဝပ်မှုမရှိသော ဟလာဟင်းလင်း

တရားဟောပလ္လင်ကို စိန်းစိန်းပါ အောင်ကြည့်ရင်း မြည်တမ်းပြန်လေသည်။

‘‘အရှင်မြတ်ဘုရား . . . လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်များရဲ့ တစ်ခုသော

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ညမှာ ဟောဒီ ကမ္မဝန်ဝိဟာရ ဟောဒီပလ္လင်ထက်ကနေပြီး တပည့်တော်ကို အရှင်ဘုရား တရားဟောခဲ့ပါ တယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ သောကဪဝံသကို ဒေသနာတော်ဆူးနဲ့ အရှင်ဘုရား ဖယ်ရှား သုတ်သင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား ဘုရား . . . ’’

‘‘အခုတော့ တရားပလ္လင်ဟာ ထိုင်စံပယ်သူ ကင်းမဲ့လို့

ပလာဟင်းလင်းဖြစ်ခဲ့ပါပြီကော ဘုရား . . . တရားဒေသနာစကားတို့ တစ်ခွန်းမျှမြွက်ကြားမည့်သူမရှိ ဖြစ်ပါပြီကောဘုရား။’’

‘‘အရှင်ဘုရား . . . အခါတိုင်းဆိုရင် တပည့်တော်ဟာ ရာဇဂြိုဟ်

နန်းတော်ထဲကနေပြီး နားစွင့်လိုက်တိုင်း မြတ်စွာဗုဒ္ဓာဟာ တပည့်ရဟန်းအပေါင်းခြံရံပြီး ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသ ဒေသ စာရီခရီး ကြွမြန်းတော်မူပြီဆိုတဲ့သတင်းကိုသာ ကြားခဲ့ရပါတယ်ဘုရား။’’

‘‘အခုတော့ သူတို့တစ်တွေက အရှင်ဘုရား

ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူပြီဆိုတဲ့ သတင်းဆိုးကြီး ကိုသာ တပည့်တော်ဆီ ယူဆောင်လာခဲ့ကြပါတယ်ဘုရား။’’

‘‘အခု အရှင်ဘုရားကို ဖူးမြော်ဖို့ တရားဒေသနာများကို ခံယူဖို့ တပည့်တော် ဘယ်အရပ် ကိုသွားရပါမလဲဘုရား . . . ရဟန်းသာမဏေတို့ရဲ့ ချမ်းသာသုခကို ဟောဒီပလ္လင်ထက်ကပဲ အရှင် ဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသေးသကောဘုရား . . . အရှင်ဘုရား တပည့်တော်အဇာတသတ် အရှင်ဘုရားကိုလည်း ပုဂ္ဂိုလ်ထင်ရှားမတွေ့မြင် ကြားနာနိုင်ခွင့် မရှိတော့ပါလားဘုရား။[၇၇]

‘‘တပည့်တော်ရဲ့လောကမှာ နေအစင်းစင်း၊ လအစင်းစင်း အလင်းရောင်ဟူသမျှ ကွယ်ပျောက်ပါပကောဘုရား . . . အမှောင်ထု အမှိုက်မှိုက်ကြီးသာ ကျန်ရှိခဲ့ပါပကောဘုရား။[၇၈]

မင်းကြီး သောကမီးလျှံတို့သည် အတူခစားလိုက်ပါလာကြသော များမတ်ရဲမက် အခြံအရံ များဆီသို့ ကူးစက်သွား၏ ။ ငိုညည်းသံများ မြည်တမ်းသံများဖြင့် သရက်ဥယျာဉ်ကျောင်းသည် ပွက် ညံသွား၏ ။

အဇာတသတ်မင်းကြီးလည်း ရူးသွပ်သွားသူပမာ တတွတ်တွတ်ရေရွတ်မြည်တမ်းရင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ထိုင်တော်မူခဲ့သော ပလ္လင်ရှေ့တွင် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏ ။ ရှေ့နားရှိမျိုးမတ် များက စိုးရိမ်တကြီး ဖြိုင်ဖြိုင်ထက်ဝိုင်းအုံသွားကြ၏ ။

‘‘ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး . . . နေရာမှာပဲ ရှိကြ၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ ပလ္လင်တော်ကို ဦးခေါင်းနဲ့ ပွတ် တိုက်ပြီး ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်အပေါင်းကို ငါ ဆင်ခြင်ပူဇော်မယ်။[၇၉]

ပလ္လင်တော်သည် အဇာတသတ်မင်း၏ မျက်ရည်များ၊ ပူဇော်ဦးခိုက်စကားလုံးများဖြင့် အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်သွားပြန်သည်။

အတန်ကြာသောအခါ မင်းကြီးသည် ပလ္လင်တော်ရှေ့မှ ပြန်၍ လူးလဲထလာ၏ ။

‘‘ငိုကြွေးပူလောင်နေရုံမျှနှင့် အရေးအရာ မပြီးကြသေးဘူး၊

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ကိုယ်ပွား ကိုယ်စားအဖြစ် ဓာတ်တော်တွေကို
ဆောင်ယူကိုးကွယ်ဖို့အရေးရှိသေးတယ်။ ကုသိနာရုံကိုသွားဖို့ အစီအစဉ်တွေ
လုပ်ရမယ်။

အရူးတစ်ယောက်၏ ဆောက်တည်ရာမဲ့အသွင်နေရာတွင် မဂဓပြည့်ရှင်
လက်နက်နိုင်ငံ သခင်၏ ရာဇမာန်များ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏ ။

‘‘မြတ်စွာဘုရားဟာ အသမ္ဘိန္ဒူခတ္တိယမင်းမျိုးနွယ်ဖြစ်တယ်၊
ငါဟာလည်း အသမ္ဘိန္ဒူခတ္တိယ အနွယ်ပဲ မဟုတ်လား... ငါဟာလည်း
သရီရဓာတ်တော်တွေကို တစ်စုတစ်ပုံ ရထိုက်တယ်။ ဓာတ်တော်တွေကို
စေတီပုထိုးတည်ထားကိုးကွယ်ရမယ့်အရေးကို ဆောင်ရွက်ကြရမယ်။ မလ္လာ
မင်းတွေဆီကို သပဏ်လွှာပို့ဖို့ ပြင်ဆင်ကြ၊ အင်း... သူတို့ အသာတကြည်
မရှိခဲ့ရင်ကော။

မင်းကြီးသည် တည်ငြိမ်စွာ ပြန်လည်စဉ်းစားနိုင်လာ၏ ။

‘‘ရတဲ့နည်းနဲ့ ငါ ယူရလိမ့်မယ်။ စစ်အင်္ဂါလေးပါး အသင့်ပြင်ကြ။

ရာဇဂြိုဟ်၏ အရှေ့တောင်ထောင့်အရပ်တွင် တည်ရှိသော
သရီရဓာတ်တော်များ ကိန်းဝပ် ရာ၊ စေတီတော်ကြီး၏ ရင်ပြင်ဘက်သို့
အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် တစ်ကိုယ်တည်း တက်ရောက် ခဲ့လေသည်။

မဂဓ ကောင်းကင် အဇဉ္ဇာဝယ် လပြည့်ဝန်းကြီးသည် ရွန်းမြလျက်ရှိ၏ ။
တိမ်စတိမ်မျှင်ကင်း သောကတ္တိပါဉာတွင် ကြယ်စုံတို့သည်လည်း တောက်ပနေကြ၏
။ ညင်းညှံသော လေပြည်တစ်ချက် အသုတ်တွင် စေတီတော်ကြီး၏ ထီးတော်ဆီမှ
ဆည်းလည်းသံများက လွင်လွင်စာစာ အသံတို့ကို ရင်ပြင်တော်ဆီသို့
ခြွေချပေးနေကြ၏ ။ မင်းကြီးသည် လဝန်းကိုနောက်ခံပြုလျက် စေတီတော်ကြီး အား
ထင်ထင်လင်းလင်း ဖူးမြော်လာသော တံတိုင်းပရဝဏ်ထောင့်တစ်နေရာတွင်
ဒူးတုပ်ထိုင်ချ လိုက်သည်။

ဆည်းလည်းသံတို့က မဝေးလှသော အတိတ်ကာလများဆီသို့
မင်းကြီးအား ဆောင်ကြဉ်း သွားနေကြ၏။ မင်းကြီးသည်
အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည့်အလျောက် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်

ခိုင်ခံ့မှုကိုလည်း တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။

“တကာတော်မင်းကြီး... လျှို့ဝှက်သော
ဓာတ်တော်ဌာပနာတိုက်တစ်ခု တည်ဆောက် ကြမှ သင့်မြတ်လိမ့်”

ဆည်းလည်းသံ၏ လေပြည်ထဲဝင် ဤစကားကို မင်းကြီး
ကြားယောင်သည်။ တစ်ဆက် တည်းမှာပင် ဤစကားတို့ကို မိန့်ကြားသော
အရှင်မဟာ ကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီး၏ ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်မိသည်။

ကုသိနာရုံမှ သရီရဓာတ်တော်ဝေစုကို ရယူပြီးနောက်
နှစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာ ဝေးကွာသော ကုသိနာရုံနှင့် ရာဇဂြိုဟ်အကြား
ခရီးတစ်လျှောက်အတိုင်း မင်းကြီးသည် ဓာတ်တော်များကို ပင့်ဆောင်ပူဇော်ခဲ့သည်။
မိမိ၏ အမိန့်အတိုင်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှစွာ ထိုပင့်ဆောင်ပူဇော်ရေး အစီအစဉ်ကို
အဇာတသတ်မင်းကြီး ပူဇွေးလတ်ဆတ်စွာ မှတ်မိနေဆဲပင်။

နှစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်၌ အကြားအလပ်
မရှိစေရအောင် မဏ္ဍပ်များ၊ တဲကန္ဓာများ တည်ခဲ့ပုံ၊ ရွှေတလား၊ ရွှေတလင်းတို့၌
ထည့်သွင်းအပ်သော ဝေစုရဓာတ်တော်များ ကို လှံရှည်ကိုင် တပ်မကြီးများ
ခြံရံစောင့်ကြက်စေလျက် ပင့်ဆောင်ခဲ့ပုံ၊ ရှေ့ရထား၏ ဦးစွန်းတည် ရာ အရပ်၌
နောက်ရထား နောက်စွန်း ရောက်ရှိရာ အရပ်တိုင်း၌ နောက်ရထား နောက်စွန်း
ရောက်ရှိရာ အရပ်တိုင်း၌ သာဓုကီဠန သဘင်များကို ခုနှစ်ရက်အကြာ
ဆင်ယင်ကျင့်ပခဲ့ကြပုံ။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာ ခရီးအတိုင်း ဓာတ်တော်များကို
ပူဇော်ပင့်ဆောင် လာခဲ့ရာ၌ ခုနှစ်နှစ်၊ ခုနှစ်လတိုင် ကြာမြင့်ခဲ့ပုံ၊ နောက်မှ ရဟန္တာ

မထေရ်မြတ်တို့က မိမိအား ခေါ်ယူ၍ ဓာတ် တော်ပင့်ဆောင်မှု
အချိန်ကာလကြာမြင့်လွန်းလှသည်။ နတ်များအမျက်ထွက်ကြပြီး အမြန်ပင့် ဆောင်
ပါဟု မိန့်တော်မူသောကြောင့် နောက်ခုနှစ်ရက်ဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်သို့ အရောက်ပင့်
ဆောင် ခဲ့ပုံ... စသည်များ...။

အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီး ကိုယ်တော်ကိုတိုင်
အဓိဋ္ဌာန်ပြုလျက် ရွေးချယ်သတ် မှတ်ပေးခဲ့သောနေရာတွင်
အတောင်ရှစ်ဆယ်အနက်တူးကာ တည်ထားခဲ့သော လျှို့ဝှက်ဌာပနာ တိုက်။

အောက်အပြင်၌ ကြေးအခင်းကြီးကိုခင်း၍ ထိုကြေးအခင်းပေါ်၌
တူပါရာမစေတီတော် ပမာဏရှိသော ကြေးနီတိုက်အိမ်ကြီး ဆောက်ခဲ့သည်။
ထို့နောက် အဆင့်ဆင့်လောက်သော စန္ဒ ကပူး ရွှေကြုတ်ရှစ်လုံး၊ စန္ဒကူးရွှေစေတီ
ရှစ်ဆူတို့ကို အသင့်စီမံပြုလုပ်ခဲ့သည်။ သရီရဓာတ်တော် များကိုဦးစွာ
စန္ဒကူးရွှေကြုတ်၌ ထည့်ပြီး ထိုရွှေကြုတ်တို့၌ ထည့်သွင်းသော ရွှေကြုတ်အဝါရောင်
ကြုတ်ရှစ်လုံးကို ရွှေအနီရောင်ကြုတ်ရှစ်လုံးတွင် ထပ်မံထည့်သွင်းပြီး စန္ဒကူးနီ
ရွှေစေတီရှစ်ဆူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဆင်စွယ်ကြုတ်ရှစ်လုံး၊ စေတီရှစ်လုံး၊
ဆင်စွယ်စေတီ ရှစ်ဆူ၊ ထိုမှတစ် ဆင့် ဆင်စွယ်ကြုတ်ရှစ်လုံး၊ ဆင်စွယ်စေတီ ရှစ်ဆူ၊
ထိုမှတစ်ဆင့် ပတ္တမြားကြုတ် ရှစ်လုံး ပတ္တမြား စေတီရှစ်ဆူ၊ ထိုမှတစ်ဆင့်
ဖန်ကြုတ်ရှစ်လုံး ဖန်စေတီရှစ်ဆူ၊ ထိုဖန်စေတီ၏ အထက်၌ ရတနာခု
နှစ်ပါးစီခြယ်သော စေတီအိမ်၊ ထို၏ အထက်၌ ရွှေတိပြီးသော ရွှေစေတီအိမ်၊ ထို၏
အထက်၌ ကြေးနီစေတီအိမ်တို့ဖြင့် အဆင့်ဆင့် တည်ထားခဲ့သည်။

ကြေးနီစေတီတော်၌ လည်း ရတနာခုနှစ်ပါးတို့ကို သဲအဖြစ် ကြဲဖြန့်၍
ရေပန်း၊ ကြည်းပန်း တို့ကို ထပ်မံဖြန့်ကြဲကာ၊ ငါ့ရာဇာဓိပတိများ၊ အသီတိ
မဟာသာဝကကြီးများ ခမည်း တော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး မယ်တော်မာယာဒေဝီ
ဖွားဖက်တော်ခုနှစ်ဦး စသည်တို့ကို ရွှေစင်ရုပ်သွင်း လုပ်ထည့်သွင်းခဲ့ပြန်သည်။

ထိုမျှမက ရေပြည့်သော ရွှေမြူတာအိုးငါးရာ၊ ငွေမြူတာအိုး ငါးရာ၊

ရွှေတံခွန်အလံ ငါးရာ၊ ရွှေဆီမီးခွင်ငါးရာတို့ဖြင့် ပူဇော်ခဲ့လေသည်။

အလုံးစုံပြုပြီးအချိန်၌ အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီး ကိုယ်တော်တိုင် အဓိဋ္ဌာန်ပြု တော်မူခဲ့သည်ကိုလည်း မင်းကြီး သတိရနေဆဲ။

“ပန်းများ မညှိုးကြပါစေကုန်သတည်း။ နံ့သာများ မပြယ်ပျောက်ပါစေကုန်သတည်း၊ ဆီမီး ခွက်များ မငြိမ်းပါစေကုန်သတည်း။”

ရတနာခုနှစ်ပါးဖြင့်ပြီးသော စေတီအိမ်တံခါးမှ အစပြုကာ တံခါးများကို ပိတ်လျက်ထွက်ခဲ့ပြီး နောက် မင်းကြီးသည် ကြေးနီစေတီအိမ်တံခါးကို ပိတ်ပြီးလျှင် တံခါးလှည့်ကြိုး၌ မင်းတံဆိပ် ခတ်နှိပ်သော သံကောက်သော့ကို ကိုယ်တိုင်ဖွဲ့ချည်ခဲ့သည်။ ထိုသော့၌ ကြီးစွားသော ပတ္တမြား တုံးကြီးကို ထားခဲ့ပြီး ကမ္မည်းအက္ခရာအချို့ကိုလည်း ထွင်းထုရေးနှိပ်စေခဲ့သည်။

မိမိကိုယ်တိုင် စီကုံးပေးခဲ့သော ကမ္မည်းကျောက်စာများ -

“နောင်သောအခါ ဆင်းရဲချို့တဲ့သောမင်းသည် ဤပတ္တမြားရတနာကို ထုခဲ့ရောင်းချပြီး သော် ဓာတ်တော်များအား ပူဇော်မှုပြုရစ်စေသတည်း။”

လရောင်၊ လေပြည်နှင့် ဆည်းလည်းသံတို့သည် အဇာတသတ်မင်းကြီးထံသို့ နောက်ထပ် အတိတ်ရုပ်လွှာတစ်ခုကို ဆောင်ကြဉ်းလာကြပြန်၏ ။

မိမိ၏ နန်းတော်ဆောင်သို့ အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်မြတ်ကြီး အမှူးပြုသော ရဟန်း တော်မြတ်များ ကြွရောက်တော်မူလာကာ မိန့်မြွတ်ခဲ့ကြသော စကား -

“ဒကာတော်မင်းမြတ်နဲ့ ရာဇဂြိုဟလ်မှာ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီး ကျင်းပကြမယ်၊ ဒကာတော်

မင်းမြတ် အမှူးပြုသော မထေရ်မင်းမြတ် လက်ခံပါရဲ့လား၊

လက်ခံတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုများ အကူ အပံ့ ပြုနိုင်ပါသလဲ”

ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူပြီးနောက် ပြုဖွယ်ကိစ္စများကို ပြုနေရသော်လည်း အချိန် နှင့်အမျှ ပရိဒေဝ လောင်မြိုက်နေသော နှလုံးသားထဲမှ ရဲရဲတောက်စကားလုံးများကို မိမိလျှောက် ထားခဲ့၏ ။

“သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကို ရဲရဲကြီးသော ပြုတော်မူပါဘုရား၊ အရှင်ဘုရားတို့ဘက်မှ ဓမ္မစက် တည်အောင် ကြိုးပမ်းတော်မူကြချိန်မှာ တပည့်တော်ဘက်က အာဏာစက်နဲ့ ကူညီပါ့မယ် ဘုရား၊ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီးအတွက် တပည့်တော်ကို အလိုရှိရာ ခိုင်းစေတော်မူကြပါဘုရား။”

ရာဇဂြိုဟ်တွင် ကျောင်းတိုက်အများအပြား ရှိသည်မှာလည်းမှန်၏ ။ ပစ္စည်းလေးပါး ထောက်ပံ့နိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ရှိသည်မှာ မှန်၏ ။ သို့သော်မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်

မူပြီဟု ကြားရသောအခါ ဇမ္ဗူဒီပါတစ်ကျွန်းလုံးရှိ ရဟန်းတော်အားလုံးသည် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံ ဝင်တော်မူ၍ ကုသိနာရုံသို့ တစ်ပါးမကျန် သွားရောက်ကြသည်ဖြစ်လေရာ ရာဇဂြိုဟ် မှာရှိသော ကျောင်းတိုက်ကြီးဆယ့်ရှစ်တိုက်တို့မှာ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမည့်သူ၊ မရှိဘဲ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ဖြင့် အမှိုက် သရိုက်များ ဖုံးလွှမ်းနေခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် သင်္ဂါယနာတင် ထေရ်အရှင်ပေါင်းငါးရာတို့၊ စုံညီရောက်ရှိလာကြပြီးနောက် ဝါဆိုလပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ ဝါဆိုပွဲ သံဃာအစည်းအဝေး၌ ပထမတစ်လကို ကျောင်းပျက်များ ပြုပြင်မွမ်းမံရန် ဆုံးဖြတ်တော်မူကြရသည်။ သင်္ဂါယနာတင်ရန်ကိုမူ ဒုတိယလမှသာ စတင်နိုင်ပေ မည်။

အရှင်မဟာကဿပမထေဂရ် ဦးဆောင်သည့် နှစ်ရာငါးဆယ်သော

ရဟန္တာတို့သည်လည်း ကောင်း၊ အရှင်နရဒ္ဒါထေရ်ဦးဆောင်သည့်
ကျန်တစ်ဝက်သော ရဟန္တာတို့သည်လည်းကောင်း၊
အရှင်အာနန္ဒာထေရ်သည်တစ်ပါးတည်း ကြွချီတော်မူလာရသော
အရှင်ပုဏ္ဏားထေရ်သည် လည်းကောင်း၊ နှစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာ ဝေးကွာသော
ကုသိနာရုံမှ ကြွရောက်တော်မူခဲ့ကြခြင်း ဖြစ် သည်။

သင်္ဂါယနာတင်ပွဲ ကျင့်ပမည့် ရာဇဂြိုဟ်၌ သင်္ဂါယနာတင်မထေရ်အရှင်
ငါးပါးမှ တစ်ပါး အခြားရဟန်းများ ဝါဆိုကပ်မပြုရဟုလည်း
အရှင်မဟာကဿပထေရ်က ဥတိကမ္မဝါစာဖြင့် ကြေညာတားမြစ်ခဲ့ပြီးလေပြီ။

သို့သော် ပျက်စီယိုယွင်းနေသော ထိန်းသိမ်းမွမ်းမံမှု ကင်းမဲ့နေသော
ကျောင်းတိုက်ကြီးများ အရေးက ရှိသေးသည်။

“ဒကာတော်မင်းကြီး ရာဇဂြိုဟ်ရှိ ကျောင်းတိုက်ကြီး ဆယ့်ရှစ်ရပ်ကို
ပြင်ဆင်မွမ်းမံဖို့ လိုအပ်နေပါတယ်”

“တပည့်တော်အရာ ရှိပါစေဘုရား” မဆိုင်းမတွပင်
တာဝန်ယူလျှောက်ထားခဲ့၏ ။

သို့ဖြင့်ပင် ဝေဘာရတောင်၏ မြောက်ဘက်၌ ရှိသော
ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၊ ဝေဘာရ တောင် အရှေ့ဘက် ဆင်ခြေလျှော၌ ရှိကြသော
သပ္ပသောဏ္ဍီ ကကျောင်း၊ ပဗ္ဗာဇရသကျောင်း၊ ဂေါတမိကန္တာရကျောင်း၊
တိန္ဒြကဂုဟာကျောင်း၊ ဝိပလ္လင်ဂုဟာကျောင်းများ၊ ဣသိဂိလိတောင် နံရံ၌ ရှိသော
ကာဠုပိလကျောင်း၊ ဝိဇ္ဇာကုဋ်တောင်ထိပ်ကျောင်း၊ တာလဝ နယျာန ကျောင်း၊
မဒ္ဒကုစ္ဆိမိဂ ဒါယကျောင်း ၊ ဇီဝကမ္မဝနကျောင်း၊ မောရနိဝါပကျောင်း၊
လဠိဝနမဒ္ဒကုစ္ဆိမိဂဒါယ ကျောင်းနှင့် ဝိဇ္ဇာကုဋ်တောင်၏ အရှေ့မြောက်ဘက်၌ ရှိ၍
သိပ္ပနီခေါ် ချောင်းငယ်တစ်ခုခြားသည့် အန္တကဝိန္ဒက တောကျောင်း စုစုပေါင်း
ကျောင်းတိုက် ဆယ့်ရှစ်ခုကို နေ့ညမဆိုင်း အလျင်အမြန် ပြင်ဆင်မွမ်းမံ

ပေးခဲ့လေသည်။

“တပည့်တော်အနေဖြင့် အာဏာကံနဲ့ ကူညီပါမည်ဘုရား၊ အလိုရှိရာကို ခိုင်းစေတော်မူကြ ပါဘုရား၊ ကြောင့်ကြမဲ့နေတော်မူကြပါဘုရား” ဟု လျှောက်တင်ပြီး နောက်တွင် မထေရ်ကြီး၏ မိန့် ကြားချက်အရ သံဃာစည်းဝေးရာဌာနကြီးကိုလည်း တာဝန်ယူခဲ့ပြန်သည်။

ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစွာ ဝန်ခံကတိပြုခဲ့ပြီးနောက် သင်္ဂါယနာတင် ထိုမဏ္ဍာပ်ကြီးကို တည်ဆောက်ခဲ့ပြန်သည်။

ဝေဘာရတောင်နံရံ၊ စရည်းပင် ပေါက်ရောက်ရာ သတ္တာမဏ္ဍိဂူအနီး၌ ထိုမဏ္ဍာပ်ကြီးကို ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤတွင်လည်း မိမိယတိပြတ် အမိန့်တော်ထုတ်ခဲ့သော စကားကို အဇာတသတ်မင်းကြီး ကြားယောင်မိပြန်သည်။

“သံဃာ့စည်းဝေးပွဲကြီးကျင့်ပမည့် သင်္ဂါယနာတင် မဏ္ဍာပ်ကြီးဟာ ဘုရင့်နန်းတော်ထက် သာလွန်စေရမယ်၊ နတ်တို့ရဲ့ ဘုံဗိမာန်ကိုပင် ပြက်ရယ်ပြုနေသယောင် ထင်စေရမယ်၊ နတ်တို့ရဲ့ ဘုံဗိမာန်ကိုပင် ပြက်ရယ်ပြုနေသယောင် ထင်စေရမယ်၊ ကြည်နူးသာယာဖွယ်၊ နှစ်သက်ရှု မောဖွယ်” ဒကာတို့ရဲ့ အမြတ်ဆုံး အလွန်ဆုံးဖြစ်အောင် ဆောက်လုပ်ကြရမယ်”

ဤသို့ဖြင့် အထူးထူးသော ခြူးပန်းခြူးနွယ် ဆေးရေးပန်းချီများ ရုပ်ကြွရုပ်လုံးများ၊ ပန်း ကနုတ်များကို မဏ္ဍာပ်ကြီး၏ အတွင်းအပြင် နေရာတိုင်၌ ခြယ်မှုန်းတန်ဆာဆင်ခဲ့သည်။

ဖိတ်လက်ထောက်ပ မျက်နှာကြက်မှ ပန်းခိုင်ပန်းကုံး ပန်းဆိုင်းတို့သည် တွဲရဲရွဲ စီရရီ ကျနေ ကြ၏ ။ မဏ္ဍာပ်အတွင်းရှိ အခင်းပြင်တလင်းမှာလည်း မှန်သားဖန်ပြင်ပမာ တစ်လက်လက်ထောက် ချောမွတ်နေ၏ ။ ရတနာတို့ စီခြယ်သော ကြမ်းခင်ကွက်များဖြင့် အကွက်ဖော်ထား၏ ။ ရဟန္တာမထေရ် ငါးရာတို့အတွက် အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် ကမ္ဘာလာဖုံအခင်းများကိုလည်း

ခင်းပေးထား၏။

သံဃာအားလုံးနေရာ၏ ရှေ့၌ အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက်
ဓမ္မာသနပလ္လင်ကို ခင်းထား ၏။ ထေရာသနပလ္လင်ကား မေးမည့်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော
အရှင်မဟာကဿပ မထေရ်ကြီး ထိုင်မည့် နေရာဖြစ်လေသည်။

ယခုအခါ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီး ပြီးဆုံးခဲ့ပေပြီ။

ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ငါးရက်နေ့မှစ၍ စတင်ခဲ့ကာ
ခုနစ်လတိုင်ကြာမြင့်ခဲ့သော သင်္ဂါယနာ တင်ပွဲကြီး အောင်မြင်ထမြောက်ခဲ့လေပြီ။

တန်ခူးအကြိုလေရူးသည် စေတီတော်ကြီး၏ ရင်ပြင်တစ်ဝိုက်တွင်
ဝေဝိုက်ပြေးလွှားနေ သည်။ သရီရဓာတ်တော်များ ကိန်းဝပ်ရာ စေတီတော်ကြီးကို
မင်းကြီးဖူးမြော်ရန် မဝနိုင်ရှိနေသည်။ ရင်ပြင်ထက်တွင် အစေ့အစပ် ခင်းထားသော
သလင်းကျောက်ပြားများ၏ အေးမြသော အထိ အတွေ့ က မင်းကြီး
ခြေလက်မဲ့ဖဝါးများကို ထိတွေ့တုံ့ပြန်နေသည်။ အတော်ကြီး ညဉ့်နက်မှ ထွက်
ပြုလာသည့် တန်ခူးလဆန်းလဝန်းသည် ဝိုင်းစက်ပြည့်ဝခြင်း မရှိလှသေး။

ဆည်းလည်းသံတို့ကမူ မင်းကြီးထံသို့ အဆက်မပြတ်တိုးဝှေ့
ခုန်ဆင်းနေကြ၏။ ဤဆည်း လည်းသံကလေးများသည်ကား ဤညဉ့်အဖို့
အဇာတသတ်မင်းကြီး၏ အဖော်သဟဲဖြစ်၏။ မဂဓ တစ်နိုင်ငံလုံးသည်
နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျနေကြသည်။ မအိပ်စက်နိုင်သေးသူမှာ မိမိတစ်ကိုယ်
တည်းသာ ရှိပေမည်ဟု မင်းကြီးတွေးမိသည်။ အိပ်စက်ခြင်းမဲ့ညများ ...

အိပ်စက်ခြင်းမဲ့ညများ ...

မိမိသည် အိပ်စက်ခြင်းမဲ့ညပေါင်းများစွာကို
ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးကြောင်းမင်းကြီး အမှတ်ရနေ သည်။ သို့သော်ယနေ့ကား မိမိဘဝတွင်
ကြုံတွေ့ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ညများနှင့် မတူချေ။ ယခင် ယခင် ကြုံခဲ့ရဖူးသည့်
ညများကမူ ခြောက်အိပ်မက်များနှင့်အတိ ပြီးခဲ့ချေသည်။ ညဆိုသည်မှာ

ကြောက်မက်ဖွယ်ခံတွင်းနက်ကြီးကို ဖြတ်ကာ မိမိအား ဝါးမျိုစားသောက်သည့် ဧရာမ အမှောင်ထု ကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ အရာခပ်သိမ်းတို့သည် ပြောင်းလဲခဲ့ကြပေပြီ။
ကာလအလျဉ်၏ တိုက်စားမှု အောက်ဝယ် အရာအားလုံးတို့သည်
ရွေ့လျားပြောင်းလဲကုန်ကြပေပြီ။ မိမိ၏ အသက်အရွယ်သည် လည်း ကြီးရင့်ခဲ့ပြီ။
အသက်အရွယ်နှင့်အမျှ အသိတရားတို့လည်း ရင့်ကျက်ခဲ့ပြီ။ အကြွင်းမဲ့ခိုလှုံရာ
ဖြစ်လေသော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည်ပင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

ဆည်းလည်းသံလွင်လွင်စာစာတို့က မိမိအား အမည်နမများကို
တစ်ခုချင်း ရေရွတ်ပြောဆို နေကြသည်ဟု ထင်လာသည်။

``မဂပြည့်ရှင်မင်းကြီး . . . သင်မှတ်မိပါတယ်နော် . . .
သင်ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ . . . ဘဝဖြစ် စဉ်တွေ၊ ပြီးတော့ . . . သင်နဲ့အတူ
လှုပ်ရှားထိတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သင် မှတ်မိကောင်းပါရဲ့။

ကျွန်ုပ်ဘယ်မှာ မေ့လို့ရနိုင်မလဲဟု . . . အဇာတသတ်မင်းကြီးသည်
စိတ်ထဲမှ အဖြေ ပေးလိုက်သည်။

ဆည်းလည်းသံနှင့် လေရှူးတို့က ထပ်ပြောကြပြန်သည်။

``မင်းကြီး . . . ညဉ့်ကာလဟာ သင်နဲ့
အကျွမ်းတဝင်အရှိဆုံးကာလတွေပဲ၊ သင်ဟာ မမေ့ စကောင်းတဲ့ ညဉ့်များစွာကို
သင့်ဘဝမှာဖြတ်သန်းခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီ လိုညဉ့်တွေမှာပဲ သင်
ဟာသင့်ဘဝအတွက် အရေးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များနဲ့ တွေ့ရတာ မဟုတ်လား။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ် မှတ်မိပါတယ်ဟု ဝန်ခံလိုက်ပြန်သည်။

``ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၊ မယ်တော်ကြီး၊ ဝေဒဟီ၊ ပြီးတော့
သမားတော်ဇီဝက၊ ဦး ရိုးတော် ကောသလမင်းကြီး၊ နောက်ပြီး သင့်ဘဝမှာ

အကြီးကျယ်ဆုံးအရေးပါခဲ့တဲ့ အရှင်ဒေဝဒတ်^[၇]

အရှင်ဒေဝဒတ်ဟူသောအမည်ကို ကြားယောင်လိုက်သည်တွင် အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်ဟု ထင်လိုက်၏။ အခုတော့ သူ မရှိတော့ပြီ၊ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်မုခ်ဝအနီးက ရေကန်တစ်ကန်ရဲ့အုတ်ခုံဘောင်တစ်ခုအနီးမှာ ... သူ ... အရှင်ဒေဝဒတ် ...

‘‘အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် စေတီပရဝုဏ်တံတိုင်းတွင် နွမ်းနယ်စွာလျောင်းမှီလိုက်ရ၏။ ဘုရား ... ဘုရား ... အရှင်ဒေဝဒတ်အကြောင်းကို ဘယ်တော့မှပြန်ပြောင်းမတွေးစတမ်းဟုစိတ် ကူးသော်လည်း မှတ်ဉာဏ်တွင် ပျောက်ပျက်မရအောင် အစွဲအမြဲ ထင်နေပါကလား^[၇]

‘‘သူတို့အားလုံး မရှိကြတော့ဘူး၊ သင်ကတော့ရှိနေသေးတယ်နော် မင်းကြီး ... ကိုင်း ... သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးတဲ့ အသင်မင်းကြီးဟာအခုဆိုရင် သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီးကို မင်းအာဏာ စက်နဲ့ ကူပံ့ခဲ့တဲ့ သာသန့ဒါယကာ မင်းမြတ်အဖြစ်ကိုလည်း ခံယူနိုင်ခဲ့ပြီးမဟုတ်လား ... မဇ္ဈိမ ဒေသကြီးမှာသာမက ကမ္ဘောလောကကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ရာဇဝံသ စာမျက်နှာများပေါ်မှာ သာသန့ ဒါယကာ အဇာတသတ်မင်းကြီးရယ်လို့ သင် ကမ္မည်းထိုးနိုင်ခဲ့ပါပြီလေ ... မဂဓနိုင်ငံတော်ကြီး ဟာလည်း သင့်လက်ထက်မှာ ယခင်ကနဲ့မတူ ကြီးထွားကျယ်ပြန့်နေပြီမဟုတ်လား၊ အသင်မင်းကြီး ... ရှေ့ဆက်ပြီး ကြွင်းကျန်သောကာလများမှာ ဘယ်လိုဆက်လက်ရှင်သန်မလဲဆိုတာ အသင် တွေးထားပြီးပြီလား^[၇]

ဆည်းလည်းတို့၏ အမေးစကားများက ပို၍ စူးရှလာကြ၏။

အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် ရင်ပြင်တော်၏

သလင်းကျောက်ပြားအခင်းပေါ်တွင်ထိုင်၍ တံ တိုင်းကိုမှီလျက်စေတီတော်ကြီး၏ ထီးတော်ဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်။ ထီးတော်ကြီး၏ နောက်ခံကား အဖြစ် အတိုင်းမသိ

ကျယ်ပြန့်သော အဇ္ဈာတစ်ခွင်ကို မြင်ရသည်။

ထိုခဏဝယ် မင်းကြီး၏ အတွေးများ၌ ပစ္စက္ခကာလ၏ အခင်းအကျင်းတို့သည် မှေးမှိန်လျက် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။ တပြန့်တပြော မိုးကောင်းကင်ကြီးသည် ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်၏ နောက်ခံဆေးရောက်ပြင်ကြီး ဖြစ်သွား၏ ။

နဂါးငွေ့တန်းတစ်ခုက ပွေ့ပိုက်ထားသည့်နှယ် ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် ကွေးကောက်လူးလွန့် နေ၏ ။ မလင်းလက်နိုင်သေးသော ကြယ်ပွင့်ကလေးများက မင်းကြီးကို ငဲ့ကြည့်ကာ တီးတိုး ရေ ရွတ်နေကြသယောင် ထင်ရ၏ ။ သူတို့ ဘာတွေပြောနေကြသနည်း။

တပြန့်တပြော ကမ္မလာကောင်းကင်ပြင်ထက်ဝယ် အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် အတိတ်ရုပ် ပုံလွှာများကို တစ်ခုချင်း ရေးဆွဲရန် စိတ်ကူးလိုက်၏ ။ အတိတ်သို့ ပြန်ပြောင်းထွက်ခွာခြင်းခရီး ရှည်ကို မတင်တော့မည်။ ဤခရီးရှည်ကြီးတစ်လျှောက်၌ ခရီးသည်ဖြစ်သောမိမိသည် ရုပ်ပုံလွှာများ ကိုအတိအကျပင် ရေးဆွဲမှတ်တမ်းပြုရပေမည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ညှာတာခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ ဖေးမ ခြင်းစသော အကျအပေါက်များ မရှိစေရ။ တို့ထိလိုက်သော ဆေးရောင်များသည် ဟိုတစ်ချိန်က ရှိ ခဲ့ဖြစ်ခဲ့သည့် အတိုင်းပင် အတိအကျပင် ဖြစ်စေရမည်။ မိမိသည် ဆောက်တည်ရာမဲ့ တုန်လှုပ်တတ် သော အရွယ်အသိမှလွန်မြောက်ခဲ့ပြီ။ ဘဝပုံကားချပ်များကို ပြန်ပြောင်းရေးဆွဲရင်း အတိတ်ခရီး ရှည်ကို ထွက်ခွာရာ၌ ဝံ့စားသော ခြေလှမ်းများကို အသုံးပြုနိုင်ရမည်။

ထိုအတိတ်ခရီး၏ မှတ်တိုင်စခန်းများသည် ဖျောက်ဖျက်၍ မရသော အရာဌာနများဖြစ်ကြ သည်။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ နာကျင်ကြေကွဲဖွယ်၊ မုန်းတီးစက်ဆုပ်ဖွယ် ကြင်နာထောက်ထားဖွယ်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေကြသည်။

အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏။

ဤကား အတိတ်ခရီး ရှည်ကို ထွက်ခွာတော့မည့် ခရီးသည်၏ ပထမဆုံးသော အားဖွဲ့စုစည်းမှုပင် ဖြစ်လေသည်။ အတိတ် ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို ရေးဆွဲတော့မည့် ပန်းချီပညာရှင်၏ ပထမဆုံး ကိုင်စွဲလိုက်သော စုတ်တံဖြစ် ပေမည်။

မမေ့စကောင်းသော အတိတ်ရုပ်ပုံလွှာများ . . .

ဦးစွာ ထင်ရှားပေါ်လာသော ရုပ်ပုံလွှာမှာ မြင့်မားလှသော စံအိမ်တံတိုင်းကြီးတစ်ခုဖြစ် သည်။ ထိုတံတိုင်း၏ မုခ်ဝအပြင်ဘက်၌ ပြည့်ရှင်မင်းတို့၏ ထွက်တောမှုအခမ်းအနားသဘင် အခင်း အကျင်းကို တွေ့ရ၏။ မြင်းဖြူလေးကောင်ကသော ရထားဘက်မှ ဆင်းလိုက်သော ပြည့်ရှင်မင်း တစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မင်းကြီးသည် တစ်ကိုယ်တည်းမဟုတ်၊ သားတော်ငယ်လေးကို လက်ဆွဲ၍ ရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သားတော်လေးသည် မိမိ၏ လက်ကို ခမည်းတော်မင်းကြီး၏ ကြီးမားသောလက်ဖဝါးအ တွင်းထည့်ထားရင်း တံတိုင်းကြီး၏ မုခ်ဝဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ခမည်းတော်မင်းကြီး၏ နွေး ထွေးနေတတ်သော လက်ဖဝါးည် ယခုအခါ အေးစက်နေကြောင်းလည်း သတိထားမိနေသည်။ ရှိစေတော့၊ ယခုအချိန်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာက ခမည်းတော်မင်းကြီးမဟုတ်၊ ရှေ့နောက်တွင် ထီးထီး မားမားကြီး ထိုးထွက်နေသော တံတိုင်းမုခ်ကြီးဖြစ်သည်။ ခြူးနွယ်ကနုတ်များ၊ ရုပ်လုံးရုပ်ကြွများဖြင့် ထုဆစ်ထားသော မုခ်ကြီးမှာရွှေရောင်ဝင်းနေသည်။

မုခ်ဝ၏ အပေါ်ဘက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်စဉ်တွင် မိမိတစ်သက်၌ ဤမျှမြင့်မားသော် ဤမျှ ထည်ဝါလွန်းသော တံတိုင်းမုခ်မျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ဖူးကြောင်း မင်းသားငယ် တအံ့တဩ သတိထားလိုက်မိသည်။

ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ နန်းတော်မုခ်ဝသည်ပင်လျှင်

ဤမျှကြံ့ကျယ်ခမ်းနားခြင်း မရှိ။ မင်းသားငယ်သည် မိမိလက်ကိုဆွဲထားရင် တုန့်ဆွဲရပ်နေသော ခမည်းတော်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အို ခမည်းတော်၏ မျက်နှာမှာလည်း အံ့သြခြင်းများဖြင့် လှုပ်ရှားနေပါလား။

‘‘ဒါဟာ ဇောတိကဆိုတဲ့ သူဌေးကြီးရဲ့စံအိမ် ... ဟုတ်လား ခမည်းတော်။’’

မင်းသားငယ်က မေးလိုက်သည်။ ခမည်းတော်မင်းကြီးက စကားတုံ့ပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းကို သာညိတ်ပြမိသည်။ ဆုပ်ကိုင်ထားသော အေးစက်သော လက်ဖဝါးများမှ လက်ချောင်းများက ပို၍ တင်းကြပ်သွားကြသည်။

‘‘သိပ်ကို ကြီးကျယ်တာပါလား ခမည်းတော် ...။’’

‘‘ဟုတ်တယ် သားတော် ... ဒါဟာ ဇောတိကရဲ့ ဘုံနန်းပြာသာဒ်ကို ကာရံထားတဲ့ တံ တိုင်းခုနစ်ထပ်ရဲ့ ပထမဆုံးအထပ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ လာ ... ခမည်းတော်တို့ အထဲဝင်ကြစို့ ... ။’’

ပထမဆုံး တံခါးမုခ်ဝတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် စောင့်နေသည်။ အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ရုပ်ရည် ချောမောလှပတင့်တယ်သည်။ အမျိုးသမီးက လက်ကမ်းလိုက်သောအခါ ခမည်းတော်မင်းကြီးကပြန်လည် လက်ကမ်းလိုက်မည်လားဟုမင်းသား ငယ်က လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။ ခမည်းတော် ပြန်၍ လက်ကမ်းခြင်းမပြု။

သို့ဖြင့်ပင် ပထမဆုံး တံတိုင်းငယ်မုခ်ဝအတွင်းဘက်သို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

မင်းသားငယ်သည် ဘွားခနဲပေါ်လာသော ဒုတိယတံတိုင်းမုခ်ကို မော့ကြည့်ရင်း အံ့သြသွား ပြန်လေသည်။ ရုတ်ခြည်းပင် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာပြန်သည်။

‘‘ကြည့်စမ်းပါဦး ... ငါ့ဖခမည်းတော်ရဲ့ နန်းတော်စံအိမ်က

တံတိုင်းမုခ်ထက်တောင် ပိုပြီးခမ်းနားနေပါလား။

မင်းသားငယ်၏ အံ့ဩမှုသည် ဆက်၍ ဆက်၍ တိုးပွားလာတော့၏။

တတိယ . . . စတုတ္ထ . . . အဆင့်ဆင့်သောတံတိုင်းမုခ်များ . . .

နောက်ဆုံးတံတိုင်း ခုနစ် ထပ်၊ မုခ်ခုနစ်ခု။ ထို့နောက် မုခ်ဝတစ်ခုတစ်ခု ရောက်တိုင်း အသင့်စောင့်ကြိုလက်ကမ်းကြလေ သောဝတ်ကောင်းစားလှဖြင့် ချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုများ . . .

‘‘ဒီမိန်းမတွေ ဝတ်ဆင်ထားလိုက်တာတည်း ငါတို့နန်းဆောင်ထဲက မောင်းမရံရွှေတွေ ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီးတောက်ပနေပါလား၊ ရတနာလည်ဆွဲတွေ လက်ကောက်တွေလည်း ဝင်းနေတာပဲ။

ထိုမိန်းမများသည် ဇောတိကသူဌေးစံအိမ်မှ အမှုလုပ်ကျွန်မများသာဖြစ်ကြောင်း သိလာရ သောအခါ မင်းသားငယ်မှာ ပို၍ သာ အံ့ဩရတော့သည်။ နောက်ဆုံးတံတိုင်းခုနစ်ထပ်၊ မုခ်ခုနစ်ခု ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် စံအိမ်ဘုံနန်းအတွင်းရောက်လာခဲ့ကြပေသည်။

မိမိစိတ်ထဲမှာ ဇောတိကသူဌေး၏ စည်းစိမ်ကို အံ့ဩငေးမောရင်းဖြင့် တစ်ခုခုကို ဘဝင်မကျ သလိုဖြစ်လာသည်။ သို့သော် မည်သည့်အရာမှန်း မိမိကိုယ်တိုင် တိတိကျကျ မသိသေးချေ။

မြရတနာမြေကို နင်းလျက်ဘုံခုနစ်ဆင့် ပြာသာဒ်၏ မြေညီထပ်မှသည် တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် တက်ခဲ့ကြသည်။ ဘုံနန်းပြာသာဒ်ဆောင်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်ထွက်ကြည့်ရှုခဲ့ကြသည်။

မင်းသားငယ်သည် ခမည်းတော်မင်းကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသော မိမိလက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက် သည်။ ခမည်းတော်၏ ကျယ်ပြန့်နွေးထွေးသောလက်ဖဝါး ထဲတွင် မိမိလက်ကို ထည့်မထားချင် တာ။ ခမည်းတော်၏ လက်ဖဝါးပြင်ကျယ်ကြီးသည် ရွှေနန်းတော်ထဲမှာ ရှိစဉ်ကတော့ အားကိုး

အားထားရာပင် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ယခုမူကား အစဉ်တစိုက် အားကိုးတကြီး
အထင်တကြီး ဆုပ်ကိုင်ခဲ့ သောထိုလက်ဖဝါး၊ လက်ချောင်းတို့သည်
အားကိုးစရာမကောင်းတော့ပြီ၊ အထင်ကြီးစရာ မဟုတ် တော့ပြီ။

ဇောတိကဆိုသော ဤသူဌေးကြီးများ၏
ဤဘုံနန်းပြာသာဒ်စံအိမ်ကြီးထဲ ရောက်ကတည်း က ခမည်းတော်၏
လက်များအပေါ်ယုံကြည်ကိုးစားမှု လျော့ပါးသွားခဲ့သည်။ ယခင်လို တင်းကြပ်ပူ
နွေးသော အဆုပ်အကိုင်မရှိ။ စေးစေးပိုင်ပိုင်မရှိ၊ ခမည်းတော်၏ လက်တွေက
ချွေးစေးပြန်နေကာ သွေးဆုတ်သလိုအေးစက်လာနေကြသည်။ လက်ချောင်းတို့၏
အထိအတွေ့ကလည်း လျော့ရဲရဲ ရှိနေကြသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ခမည်းတော်မင်းကြီးအပေါ် ပထမဆုံးအကြိမ်
အထင်အမြင်သေးသွားခဲ့ခြင်း ပင် ဖြစ်နိုင်မည်။ မဂဓပြည့်ရှင်မင်းတဲ့ . . . ရာဇဂြိုဟ်
ထီးနန်းသခင်တဲ့ . . . ။ သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ စံအိမ်အတွင်းမှာ အရောင်အဝါတွေက
ညှိုးမှိန်နေသယောင်။

အဆင့်ဆင့် အထပ်ထပ်တို့ကို တက်ခဲ့ကြရင်းဖြင့် နောက်ဆုံး၌
စားတော်ဆောင်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ မိမိ မောပန်းဆာလောင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း
မင်းသားငယ်သိသည်။ သို့သော် ထမင်းအာဟာရ ပွဲတော်စာကို
ဆာလောင်သည်ထက် တစ်စုံတစ်ခုကို ပိုမိုမွတ်သိပ်နေကြောင်း
သတိထားမိပြန်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဟာနေသည်၊ နှလုံးထဲမှာ ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခု
ဖြစ်တည်နေသလို လို၊ ထမင်းဆာသလိုမျိုးတော့မဟုတ်။

‘ ‘နံနက်ပွဲတော်စာ စားသုံးဖို့ အသင့်စီမံပြီးပါပြီ အရှင်မင်းကြီး??

ဇောတိက သူဌေးကြီးက ပြောလာသည်။

‘ ‘ဒီနေရာမှာ ထိုင်တော်မူပါ အရှင်မင်းကြီး??

ခမည်းတော်နှင့်အတူ မိမိ နေရာယူလိုက်ရသည်။ ပွဲတော်စားသုံးရန်

ထိုင်ခုံပလ္လင်ကပင်လျှင် ပြုံးပြုံးပြတ်ပြတ် ရှိလှချေသည်။

‘‘ရေသုံးသပ်တော်မူပါ အရှင်။’’

နံ့သာရေအိုး တစ်ဆယ့်ခြောက်လုံး ရောက်လာသည်။

ထို့နောက်နံ့သာရေတို့ဖြင့် သန့်စင်ပြီး သောလက်တို့ကို အေးမြကြည်လင်သော လက်ဆေးရေဖြင့် ထပ်မံဆေးကြော နှစ်စိမ်ရပြန်သည်။ ဇောတိက သူဌေးသည် ခမည်းတော်ကိုသာမက မိမိကိုပါ ထပ်တူထပ်မျှ ပြုစုစောင့်ရှောက် ဧည့်ခံ နေသည်။ သို့သော် ဘာကြောင်းမှန်းမသိ။ ဤသူဌေးကြီးကို မိမိသဘောမကျ၊ မနှစ်မမြို့ခံစားရ သည်။ သူကရိုးကျိုးပျစ်ဝပ်စွာ လှုပ်ရှားနေသော်လည်း မိမိတို့သားအဖနှစ်ယောက်ကို လိမ္မာပါးနပ် စွာဖြင့် ကြွားဝါနေသည်ဟုလည်း ထင်မိပြန်သည်။

ရတနာ ရွှေခွက်တစ်လှ ရောက်လာသည်။ သင်းပျံ့သော မွှေးရနံ့များ ကြိုင်လှောက်နေ သည်။ ရွှေခွက်ထဲမှာ နို့ဃနာထမင်းများ ရှိသည်။ ခမည်းတော်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ရွှေခွက်ထဲမှ နို့ဃနာထမင်းကို စားရင် လက်လှမ်းလိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏ ။ ထိုအချိန်တွင် ဇောတိ ကသူဌေး၏ အသံ ထွက်လာသည်။

‘‘သည်းခံတော်မူပါ အရှင် . . . ဒါဟာ စားသုံးရန်ထမင်း

မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အငွေ့ ကောင်းကောင်းပေးဖို့ စီမံထားတဲ့ ပျော့ပျောင်းသော လက်ကော်ရ နို့ဃနာထမင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ပွဲတော်တည်ဖို့ ထမင်းအာဟာရများ ယခုမကြာခင်ပဲ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။’’

အငွေ့တလူလူထွက်နေသည့် ရွှေခွက်ကိုကြည့်ရင်း အမည်းတော်မှာ မနေတတ် မထိုင် တတ်ဖြစ်နေပုံရသည်။ မိမိကတော့ အရိပ်အခြည်အားလုံးကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်ရုံပင်။ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် မဆိုစလောက် ပျက်ယွင်းသွားသော ရာဇကိုပြန်၍ ဆောက်တည်လိုက် သည်။

မကြာမီ အခြွေအရံများက အခြားရတနာ ရွှေခွက်တစ်ခုကို

ယူလာကြပြန်သည်။ ထို ဒုတိယ ရွှေခွက်မှ ထမင်းများကား
တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသောအရွယ်အဆင်း အနံ့ကိုဆောင်နေကြတော့သည်။ ဆန်လုံးက
ရှည်လျားပြီး ကော့စင်းနေသည်။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်ရှိပြီး အနံ့ကလည်း
ထူးထူးကဲကဲ မွှေးကြိုင်လွန်းသည်။

‘‘မြောက်ကျွန်းဆန်နဲ့ ချက်ထားပါတယ် အရှင်။’’

မြောက်ကျွန်းဆန် ထမင်းကို ခူး၍ ပထမရွှေခွက်ပေါ်၌
တင်လိုက်ကြသည်။ ဘာလုပ်တာပါ လိမ့်ဟု တအံ့တသြ မြင်ရပြန်လေပြီ။

‘‘ဒီစီမံမှုကိုတော့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ စားတော်ကဲချုပ်က
သံတော်ဦးတင်ပါလိမ့်မယ် အရှင် မင်းကြီး။’’

အသားလတ်လတ် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် လူကြီးတစ်ယောက်က မိမိနှင့်
ခမည်းတော်ရှေ့တွင် လက် အုပ်ချီလျက် . . .

‘‘မြောက်ကျွန်းဆန်ထမင်းကို ခူးပြီး ပထမလူလာတဲ့ နို့ဃနာထမင်း
ရွှေခွက်ပေါ်တင်လိုက် ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က အောက် နို့ဃနာရွှေခွက်က
အငွေ့ကိုမပြတ်ထပ်ယူစေခြင်းအားဖြင့် အထက် ရွှေခွက်ထဲက
မြောက်ကျွန်းဆန်ထမင်းဟာ စားနိုးနေစဉ် တစ်လျှောက်လုံးမှာ အစဉ်တစိုက် ပူနွေးမှု
နဲ့ ထူးကဲတဲ့ ဂန္ဓအာရုံအရသာ အတွေ့အထူးကို ရရှိနေစေဖို့ ဖြစ်ပါတယ်
အရှင်မင်းကြီး။’’

ကြီးကျယ်လိုက်တာဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်ရင်းပင်
တက်လည်းတက်နိုင်ကြပေဟူသေ အံ့ဩမှုကို မမုံးမကွယ်နိုင်ဖြစ်ရလေသည်။

‘‘သုံးဆောင်တော်မူပါ အရှင်မင်းကြီး . .

.သုံးဆောင်တော်မူပါအရှင်သား။’’

ဇောတိကသူဌေး၏ ပျူငှာယဉ်ကျေးမှုကို တဖြည်းဖြည်း မျက်စိစပါးမွှေး

စူးလာပေပြီ။ ဒီသူဌေးကြီးဟာ လိမ္မာပါးနပ်စွာနဲ့ ငါနဲ့ ငါ့ခမည်းတော်တို့ကို ကြွားဝါနေတာပဲဟုလည်း ပို၍ ယုံကြည် လာသည်။

သို့ဖြင့် ထူးကဲလှသော ချိုမြမွေးပျံ့ မြောက်ကျွန်းဆန်ထမင်းကို ပွဲတော်တည်ကြသည်။ စား တော်ကဲချုပ်ပြောသလိုပင် နိဗ္ဗာနာရွှေခွက်၏ အငွေ့ဖြင့် တစ်ချိန်လုံး နွေးပေးထားသောကြောင့် မြောက်ကျွန်းဆန်းထမင်းသည် စားနေစဉ်တစ်လျှောက်မှာ ပူနွေးချိုမြ မွေးပျံ့မှုတို့က တစ်သမတ် တည်းရှိနေသည်။ ထူးကဲသောအရသာကို ခံစားနေရင်းမှာပင် ရွှေနန်းတော်မှာ နေ့စဉ်စားခဲ့သော ပွဲတော်စာကို သတိရမိပြီး နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိနေသည်။

အင်း နန်းတော်ထဲမှာတော့ ထမင်းကလည်း စားနေတုန်းမှာပဲ ပူနွေးရာက အေးသွားတယ်။ စားခါစမှာ မွေးကြိုင်ပေမယ့် အငွေ့ပြယ်သွားတော့ အနံ့မရှိတော့ဘူး။ ပြီးတော့ နူးညံ့မှုကလည်း တစ်ခြားစီ။ မြောက်ကျွန်းဆန်ဆိုတာ လျှာပေါ်မှာတင် အရည်ပျော်သွားသလား အောက်မေ့ရတယ်။ ကွာခြားလိုက်ပါဘိ။ ဒါနဲ့များ ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်တဲ့။ ဒီသူဌေးစားတဲ့ ထမင်းနဲ့ ဘုရင်စားတဲ့ထမင်း၊ အင်း . . . သိသာလိုက်တာ ကွာခြားလိုက်တာ ။

တွေးရင်းတောရင်း စားကောင်းကောင်းနဲ့ စားနေလိုက်သည်မှာ ဘယ်လောက်ကုန်သွား သည်မသိ။ ဇောတိကသူဌေး၏ စကားသံပေါ်လာမှပင် ခွံ့တဲ့ထမင်းလုတ်ကို ရပ်လိုက်ရ၏ ။

‘ ‘သင့်မြတ်လောက်ပါပြီ အရှင်မင်းကြီး . . . အရှင့်သားတော် . . . ပွဲတော်စာကို သည်မျှ သာ ရောင့်ရဲစေလိုပါတယ်၊ သည့်ထက် ပမာဏပိုသွားရင် မြောက်ကျွန်းဆန်တို့ရဲ့ ထူးကဲလှတဲ့ အဆီဩဇာအာနိသင်ကြောင့် အစာကြေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။’ ’

ထမင်းပွဲကို လက်စသတ်ပြီး ရွှေကရားဖြင့် လောင်းချကနေသော နှင်းဆွတ်ရည်တို့ဖြင့် လက်ဆေးရင်း ခမည်းတော်မင်းကြီးကို အကဲခတ်လိုက်၏ ။

ကြွားဝါလွန်းသော ဤသူဌေးကြီး၏ စကားကို ခမည်းတော် မည်သို့တုံ့ပြန်မည်နည်း။

“ဇောတိက . . .ဘယ်သို့လဲ၊ သင့်ထမင်းကို

ဂုဏ်တင်ချီးမြှောက်လှချည်လား။”

“မိမိရဲ့ထမင်းကို ဂုဏ်တင်ချီးမြှောက်စကား ဆိုရခြင်းမဟုတ်ပါ

အရှင်မင်းကြီး . . . အရှင်မင်းကြီးနဲ့ ပါလာတဲ့ စစ်သည်ဗိုလ်ပါအားလုံးအတွက်လည်း

ဒီမြောက်ကျွန်းဆန်ထမင်းနဲ့ပဲ ဧည့်ခံကျွေးမွေးထားပါတယ်။ ကျွန်ုပ်အတွက်

ဂုဏ်သတင်းမကောင်းစကား ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ ဟန့် တားရခြင်းပါ။”

“ဘာကြောင့် သင့်ဂုဏ်သတင်း မကောင်းစကားဖြစ်ရမှာလဲ။”

“မြောက်ကျွန်းဆန်ထမင်းကို စားသုံးရာမှာ အရသာထူးကဲလှလို့

အတိုင်းအရှည်ပမာ ၏ကို မခန့်မှန်းနိုင်ဘဲ အစာဩဇာ လိုသည်ထက်ပိုသွားရင်

ခန္ဓာကိုယ်မှာ လေးလံပျင်းတွဲမှုများ ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ အဆီဩဇာဓာတ်ရဲ့

ဖမ်းစားမှုကြောင့် အစာမကြေဖြစ်ပြီး သွေးသားထိုင်းမှိုင်း သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒီအခါမှာ

အများက ငါတို့မင်းကြီးဟာ ဇောတိကအိမ်မှာ ထမင်းစားလာပြီးက တည်းက

ကိုယ်လက်မအီမကျန်း ဖြစ်လာတယ်။ ဇောတိကဟာ ငါတို့ရဲ့ မင်းကြီးကို

တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်ပြီလို့ အထင်အမြင်မှား အပြစ်စကားပြောလာကြမှာကို

စိုးရိမ်လှပါတယ် အရှင် မင်းကြီး။”

“ဪ . . . ဪ . . . ဒီလိုလား။”

ခမည်းတော်အပေါ် အားမလိုအားမရဖြစ်ခြင်းနှင့်

ဇောတိကသူဌေးကြီးအပေါ် မကြေမလည် ဖြစ်ရခြင်းများကား ရင်ထဲမှာ

ဆူးစို့တစ်ချောင်းလိုထိုးထွက်လာတော့သည်။

အသက်ရှူနေရသည်ကပင် မွန်းကြပ်သိမ်ငယ်လာသဖြင့် ရွှေနန်းတော်သို့

ပြန်ချင်လှပေပြီ။ သို့သော် ခမည်းတော်က အရေးထဲမှာ ဇောတိကနှင့်

စကားစမြည်ပြော၍ မပြီးသေး။

‘ ‘ဇောတိက ဒီစံအိမ်မှာ သူဌေးကတော် မရှိဘူးလား။’

‘ ‘ရှိပါတယ် အရှင်မင်းကြီး . . . ကျက်သရေတိုက်ခန်းထဲမှာ

ရှိနေပါတယ်။ အရှင်မင်းကြီး ကြွရောက်တော်မူကြောင်း မသိလို့သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ခေါ်ယူပါမယ်။’

ဇောတိကသူဌေးထွက်သွားပြီးနောက် ခမည်းတော်က လှမ်းစကားပြောသည်။

‘ ‘သားတော်အဇာတသတ် . . . ဇောတိက သူဌေးကြီးရဲ့

အစိုင်းအခဲများက နှုတ်ဖျားမှ သည် ကစဉ်အလျား လွတ်ထွက်သွားလေသည်။

‘ ‘ဇောတိက သူဌေးရဲ့ စံအိမ်ကော၊ အဆောင်အယောင်

ပြာသာဒ်တွေကော၊ မြောက် ကျွန်းဆန်ထမင်းပွဲကော အားလုံး အားလုံး ကြုံရတွေ့ရသမျှတွေ ဟာ ရာဇဂြိုဟ် ရွှေနန်းတော် ထက် အစစအရာရာ ပိုပြီးသာတယ်။’

မိမိ၏ လေသံတင်းမာပြတ်တောက်စွာ ရှိသည်ကို

ပြောပြီးမှသတိထားမိသည်။ ခမည်းတော် ကမူ အစဉ်အမြဲလိုလို ရှိနေတတ်သော အပြုံးဖြင့်

‘ ‘ဟုတ်လား . . . သားတော်လေး ဒီအတိုင်းပဲ ထင်သလားကွယ့်။’

‘ ‘ထင်တာမဟုတ်ဘူး ခမည်းတော် . . . တပ်အပ်မြင်တာ၊

သူဌေးတစ်ယောက်ဟာ ဘုရင် တစ်ပါးထက်ပိုပြီး ကြီးကျယ်နေတယ်လေ။’

ခမည်းတော်မင်းကြီး တစ်ခုခုပြောမည်အပြုတွင်

ဇောတိကသူဌေးပြန်ရောက်လာ၏ ။ သူ့နောက်တွင် ချောမောလှပသော

မိန်းမတစ်ဦးပါလာသည်။ အစ်မအရွယ်၊ ဒေါ်ကြီးအရယ်၊ အရီး အရွယ်၊ မိခင်အရွယ်၊

မိန်းမချောကြီးများကို ရွှေနန်းတော်မှာ မိမိမြင်နေကျ မဂဓနန်းတွင်းသူတို့၏

တင့်တယ်သိုက်မြိုက်သော ရုပ်သွင်အမူအရာမှာ မိမိအတွက် တွေ့မြင်နေကျပင်၊
တို့ထက်မူ မယ်တော်ဝေဒဟီမိဖုရားကြီး၊ မယ်တော်သည် မဂဓတစ်တိုင်းလုံးတွင်
ဂုဏ်ကျက်သရေအပေါင်း တို့ဖြင့် တင့်တယ်သည့်အရာ၌ နှစ်ယောက်အတူမရှိသူ
တုဘက်ကင်းသူ ဖြစ်ချေသည်။

သို့သော် ယခုဇောတိကသူဌေးနောက်ပါးမှ ခပ်ရိုးရိုးလိုက်ပါလာသော
မိန်းမကား ...

‘ ‘ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဇနီး သူဌေးကတော် သတုလကာရီ ဖြစ်ပါတယ်။
အရှင်မင်းကြီး ... ရှင်မရေ . တို့များရဲက ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သင့်မြတ်ရာကခစားပြီး
ထန်းရွက်ယပ်ဝန်းနဲ့ ယပ်လေသွင်း ဧည့်ဝတ် ပြုပါကွယ်။

သကုလကာရီ၊ ဪ ... ဇောတိကရဲ့မယား၊ မြောက်ကျွန်းသူဆိုတာ
သူကိုး ... အဆွေ အမှူး ရွှေငွေရတနာ ဝတ်စားတန်ဆာ ဆင်မြန်းထားသော
ဤမိန်းမကြီး၏ အသားအရည် အရောင်အဝါမှာ ထူးထူးကဲကဲစိုပြည်
ဝင်းဝါလွန်းလှသည်ဟု ထင်မိ၏ ။

သူဌေးကတော်သည် သင့်မြတ်နေရာမှ ထိုင်ပြီး ခမည်းတော်အား
ထန်းရွက်ယပ်ဝန်းဖြင့် ယပ်လေခတ်ပေးနေသည်။ ယပ်ဝန်း၏
ဝဲယာရွေ့လျားဝဲပျံသွားပုံ၊ ယပ်ရိုးကို ကိုင်းထားသော လက် ချောင်းနှင့် ယပ်ခက်တိုင်း
ယိမ်းနွဲ့သွားသော လက်မောင်းတို့၏ လှုပ်ရှားပုံမှာ ကနုတ်ပန်းတစ်ခု၏
အနားကြောင်း တစ်ခုနယ် သိမ်မွေ့ခမ်းနားနေသည်။

သို့သော် မမျှော်လင့်သော ထူးခြားမှုတစ်ခု ပေါ်လာ၏ ။

ထန်းရွက်ယပ်ဝန်းကို အသာအယာ လွှဲဖယ်နေရင်းမှ သူဌေးကတော်၏
မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်စများ ခိုတွဲလာပြီး ပါးပြင်ထက်သို့
မျက်ရည်များလိမ့်ဆင်းလာကြခြင်းပင်။

ခမည်းတော်လည်း ဤအခြင်းအရာကို သတိထားမိပြီး ...

``ဇောတိက . . . သင့်ဇနီး တုန်လှုပ်ငိုကြွေးနေတယ်၊ သူ့ကို နှစ်သိမ့်လိုက်ပါ။ သင်တို့ရဲ့က စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မင်းဘဏ္ဍာအဖြစ် ကျွန်ုပ် မသိမ်းယူပါဘူး၊ ဒါကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ပြီး သင့်ဇနီးဟာ ငို ကြွေးနေတယ်၊ အေးချမ်းစွာနေလို့ပြောလိုက်ပါ။''

*